

PROSTOR

květen, červen 2019

*Na slovíčko s jedním z velmi úspěšných učitelů
ZUŠ Lukášem Böhem*

Moje práce je pro mě současně mým koníčkem

*Na ZUŠ Františkovy Lázně
jste nastoupil v době, kdy jste ještě
dokončoval a vlastně ještě
dokončujete svá studia, a přesto už
nyní vaši žáci dosahují vynikající
výsledky v krajských i v
celostátních soutěžích. Můžete
našim čtenářům sdělit, na jaké
škole jste získal své hudební*

*vzdělání, a co ještě studujete, přesněji jaké studia
končíte?*

Na zdejší ZUŠ jsem nastoupil v roce 2010, kdy jsem ještě byl student 3. ročníku konzervatoře.

Nejprve jsem vystudoval Střední odbornou školu v Chebu – obor pozemní stavitelství, kde jsem v roce 2009 odmaturoval. V tomto roce jsem složil talentové přijímací zkoušky na Státní konzervatoř do Prahy, kde jsem studoval do roku 2014 ve třídě prof. Milana Poláka. Ten mě dovedl až do absolutoria a připravil mě na přijímací zkoušky na HAMU. Tady jsem od roku 2014 byl v klarinetové třídě prof. Jiřího Hlaváče a prof. Vlastimila Mareše. Nejdříve jsem ukončil bakalářské stadium, a poté jsem pokračoval na navazujícím magisterském stadiu. To jsem nyní dokončil 6. června, kdy jsem absolvoval státní zkoušky.

Iste ještě mladý muž, a tak snad ve vašem případě nebude nevhodná otázka: kolik je vám let a odkud pocházíte?

Je mi 29 let, nyní čerstvě, a pocházím přímo z Františkových Lázní.

Navštěvoval jste v útlém mládí take ZUŠ? Co pro vás tato škola znamenala, a co vám do vašeho života dala?

Od svých šesti let jsem chodil do ZUŠ Františkovy Lázně, nejprve k panu učiteli Vlastimilu Hrdinovi, kde jsem začínal hrou na zobcovou flétnu. Poté jsem od roku 2000 přestoupil na klarinet k Jaroslavu Paškovi. Postupem času jsem se naučil

Pan učitel Lukáš Böhm se svými žáky.

Jako doušek osvěžující čisté vody v horkém létě

Tak tohle mne napadlo, když po skončení dětského muzikálu ZA ZRCADLEM vestoje aplaudovalo plné hlediště františkolázeňského Divadla B. Němcové.

Po skončeném slavnostním vyhodnocení úspěšných žáků školy a jejich učitelů, kdy ocenění předával starosta města Jan Kuchař, se po přestávce žáci ZUŠ Jára Cimrmana a jejich učitelé představili veřejnosti znovu.

Více na str. 11

Léto je krásný čas

Proč začínat stejně, jako začíná kdekdo? Na léto a hlavně prázdniny se těší snad každý. Někdo jen proto, že bude hezky. Někdo proto, že mu končí škola a někdo jen proto, že bude mít konečně od všeho klid. Já osobně patřím do poslední kolonky, protože se nemůžu dočkat, až všechno nechám za sebou, zastavím své splašené myšlenky a budu se věnovat s čistou hlavou jen práci.

Možná chápu, proč lidé mají prázdniny tak rádi. Dovolují jim utéct ze světa, který je už vysává, a dovolují jim žít to, co by si s povinnostmi na triku jen sotva dovolili. Přesto nerozumím tomu, proč se na prázdniny a na léto klade takový velký důraz.

Pokračování na str. 10

Představujeme další z našich vynikajících žáků

V minulém vydání Prostoru jsme vám představili některé z úspěšných žáků, kteří skvěle reprezentovali naši ZUŠ Jára Cimrmana Františkovy Lázně v celostátních soutěžích. Protože následně, vlastně po uzávěrce, proběhly soutěže další, a také zde si naši žáci vedli výborně a sklízeli i na nich ceny, pokračujeme v krátkém představování a rozhovorech.

Zástupce ředitelky ZUŠ Františkovy Lázně, pan učitel Bohumil Polívka se svými úspěšnými žáky, mladými akordeonisty. Více o všech, kdo si vedli dobře v soutěžích na dalších stránkách Prostoru.

Mikuláš **CHOVANEK** (9 let)

Mikuláš je žákem hry na akordeon ve třídě pana učitele Bohumila Polívky. Učí se hrát druhým rokem a tato soutěž, počítaje v to kolo krajské, byla jeho první velkou soutěží a současně i velkou zkušeností. V celostátním kole za sólovou hru získal ve své kategorii čestné uznání.

Z výsledku byl prý překvapen, protože to vůbec nečekal a myslel si, že ještě toho na harmoniku moc neumí. Mikuláš nám prozradil, že si akordeon vybral sám, protože se mu moc líbil jeho zvuk, vlastně proto na harmoniku chtěl hrát od malička.

Navštěvuje 3. třídu na Svobodné chebské škole, kde má zatím samé jedničky. Má ještě dva starší bratry, nejstarší 21 letý Daniel studuje vysokou školu, hrávala na klavír. Prostřední Michael (představujeme ho také na našich stránkách), hraje na trubku, bicí a klavír. A co by chtěl Mikuláš? Má prý dva sny. Bud' bude s kamarádem vyrábět letadla nebo z něj bude cestovatel.

Maxmilián **KORČÁK** (7 let)

Navštěvuje první třídu na ZŠ Františkovy Lázně, ale na ZUŠ chodí déle: začal už jako předškolák v Tykadýlkách. U pana učitele Bohumila Polívky se učí na akordeon něco přes rok. Samozřejmě i pro něj to byla vůbec první velká soutěž, kdy zvítězil v kraji a z celostátního kola si odvezl 3. cenu

Proč právě akordeon? Má šikovné hbité prstíky, stále chtěl na něco hrát, doma přemýšleli o klavíru, ale přece jen neměli prostory, aby do budoucna tento nástroj pořídili. A tak volba padla na harmoniku: Max je s nástrojem spokojený.

Má ještě mladší sestřičku Vandu (4 roky), která už také byla u zápisu na zdejší ZUŠ do Minitykadýlek.

Více na str. 4

Na slovíčko s jedním z velmi úspěšných učitelů ZUŠ Lukášem Böhmem

Moje práce je pro mě zároveň mým koníčkem

Dokončení ze str. 1

Jaroslavu Paškovi hrát na klarinet, a od roku 2001 jsem se stal členem Mládežnického dechového orchestru v Chebu. Byl to další nový zájem, který mě naplňoval. Našel jsem v orchestru spoustu přátel. Měli jsme všichni společný zájem, a to bylo na tom velmi pozitivní.

Také jsem se zúčastňoval jako žák ZUŠ různých soutěží, kde jsem bodoval v celostátních kolech.

Kdo ovlivnil vaši volbu klarinetu?

Určitě volbu ovlivnil můj otec, který v mládí amatérsky na klarinet hrál, a take účinkoval v dechovém orchestru mladých v Mariánských Lázních, kde hrál právě na klarinet. Jeho otec – můj děda - byl profesionální hudebník. Celý život byl 1. flétnista Západočeského symfonického orchestru v Mariánských Lázních a učil v Teplé u Mariánských Lázních. Ovládal taken hru na saxofon, na tomto nástroji provozoval komerční hudbu.

Kdy jste se rozhodl pro studium umělecké školy? Bylo to od počátku nebo jste k tomu kroku "dozrál".

Řekněme "dozrál", protože, jak jsem již v úvodu řekl, jsem se ke studiu konzervatoře přihlásil až po absolvování střední školy se zcela technickým zaměřením.

Stal jste se učitelem. A je třeba říci, že dobrým učitelem, protože jste v nedlouhém čase dovedl své žáky k vysokým metám a za úspěchy, které vaši žáci dosáhli v mezinárodní soutěži Dřevohraní v Litvínově jste obdržel Zvláštní cenu poroty za pedagogickou práci. Splňuje zatím tato volba vaše představy? V čem nejvíc vás naplňuje?

Prozatím jsem se svojí prací spokojený. Bohužel jak již to bývá všude, i má třída má své tahouny, průměrné hráče, a také slabší jedince. Každému je však třeba věnovat stejné úsilí. Ještě bych si přál ve své pedagogické kariéře, abych některé své žáky dobře připravil a dovedl až k tomu, aby úspěšně složili přijímací zkoušky na umělecké střední školy. A jednou třeba abych se i já zase od nich něčemu přiučil, protože novinky a trendy jdou také v hudbě stále dopředu.

Slýchám někdy že současné děti jsou pohodlnější, chtěli by mít všechno hned, a pokud možno bez námahy. Máte také takovou zkušenost nebo je to jinak? Myslíte si, že záleží na učiteli, jak dokáže děti zaujmout, "zapálit?". Můžete prozradit

Hodně se snažím své žáky motivovat tak, že s nimi na hodinách hraju. Myslím si totiž, že se toho hodně mohou naučit formou odposlouchávání. Prostě názorná ukázka je podle mě někdy lepší, než dlouhé ústní vysvětlování, které ne vždy může být ze strany učitele dobře vysvětleno nebo žákem pochopeno.

Samozřejmě ti žáci současně musí mít hudební citění v sobě. Motivace ze strany učitele je velmi důležitá. Dále, samozřejmě podle mého názoru, take v úspěšných výsledcích hraje roli klima školy, a to si myslím, je u nás ve Františkových Lázních nadstandartní.

Ovšem největší vliv sale ale mají rodiče. Pokud rodiče nebudou svoje děti doma motivovat, cvičit s nimi, zajímat se a podporovat je, učitelé sami od sebe dobré výsledky s žákem nedocílí.

A konečně pro dobré výsledky v soutěžích je důležitá výběr vhodné skladby.

Máte rodinu?

Mám přítelkyni Lenku a dvě holčičky. Marušku, hraje na klarinet, saxofon a začala hrát také na klavír. Chce zkusit přijímací zkoušky na konzervatoř. A dále Aničku, která takeé hraje na klarinet a violoncelo. Kromě toho chodí na mažoretky, navštěvuje na ZUŠ tanec a literárně dramatický obor. Další holčička, třetí v pořadí (nebo čtvrtá, když počítám maminku) se užuž klube na svět. Narodit se má v létě.

Co ještě kromě hudby a jak věřím i pedagogické práce máte ještě v oblíbě, myslím tím další zájmy nebo koníčky?

Moje zaměstnání a práce jsou samozřejmě i mým koníčkem, což se asi málokomu v životě poštěstí. Jako hlavní zaměstnání mám práci v Karlovarském symfonickém orchestru, kde již působím osmým rokem. V současné době na pozici 1. klarinetisty a vedoucího klarinetové skupiny.

Mimo jiné hraju na saxofony a zpívám. Hraju komerční hudbu k tanci a poslechu již 12. rokem po Františkových Lázních. Konečně rád sleduji hokej a fotbal, jezdím na kole a zabavuji se pracemi na zahradě, budováním a rekonstrukcemi různých věcí. Beru to jako odreagování.

Máte nějaké další osobní plány?

V současné době si přeju hlavně zdraví pro miminko, které má přijít na svět. Dale samozřejmě je to zdraví všech mých blízkých a zbytek jak se říká "nějak to dopadne".

Představujeme další z našich vynikajících žáků

Matyáš **TŮMA** (12 let)

V ústředním kole ve hře na akordeon získal Matyáš TŮMA, spolu s Štěpánem PLACHÝM a Mikulášem CHO-VANCEM **2. cenu za hru v akordeonovém triu**. Všichni žáci ze třídy pana učitele Bohumila Polívky. Pro doplnění: **Štěpán Plachý získal ještě v této soutěži za sólovou hru na akordeon 3. cenu.**

Matyáš hraje na akordeon osmým rokem. Maminka si sice přála, aby hrál na flétnu, ale on si to nakonec prosadil. Začal hrát, když mu byly asi čtyři roky, harmonika v těchto začátcích mu byla samozřejmě svou velikostí přizpůsobená.

Už před třemi lety „bodoval“ v triu, kdy si domů přivezli druhé místo.

Matyáš se nám však na konci povídání svěřil, že ještě chodí v Chebu do oddílu lehké atletiky, kdy má na kontě už mnoho medailí, a sport mu je přece jenom bližší. Také prý po soutěži (celostátní kolo proběhlo v Plzni), zašli do Techmánie, a to ho zaujalo rovněž víc než soutěž sama.

Sen o studiu na konzervatoři určitě nemá. Spíše se chce věnovat nějakému technickému oboru, baví ho počítače.

Ústřední kolo soutěže ZUŠ v komorní hře žesťových dechových nástrojů

Některé žáky jsme již představili minule. Tato soutěž znamenala pro ZUŠ Jára Cimrmana Františkovy Lázně, a zejména pak pana učitele Jana KOVÁŘE (ten rovněž obdržel Zvláštní cenu poroty za pedagogickou práci) bohatou sklizeň.

Některé úspěšné žáky (Vítka Novotného, Adama Valentu, Adama Kotala) jsme představili v minulém čísle Prostoru. Některým to časově nevyšlo, a tak jim teď dáváme v Prostoru prostor.

Beata **BRANŽOVSKÁ** přivezly spolu s Evou **KOLÁŘOVOU** za hru na trubku v duetu s přílehavým názvem KoBra (KO-lářová, BRA-nžovská) **1. cenu**.

Beatka zdědila nadání určitě po rodičích, třebaže oba, tatínek i maminka, se věnují výtvarnému oboru, maminka učí na ZUŠ Františkovy Lázně, k hudbě ji i starší sestru vedli od malička. Zatímco starší Magdalena (12 let) si vybrala jako hlavní nástroj a hraje velmi dobře na violoncello, Beatce se líbila více trubka. Od prvních „krůčků“ na ZUŠ navštěvuje třídu pana učitele Jana Kováře a nedá na něj dopustit. „Je to fakt dobrý učitel“, prohlásila o něm.

Třebaže je úspěšná také v sólové hře, svěřila se, že se jí v duetu hraje líp. Cítí se prý o něco jistější. Současně ale vysvětlila, že to neznamená, že hra v duetu je jednodušší, protože pokud by udělala chybu, zkazila by to i té druhé.

Kromě trubky se ještě Beatka na ZUŠ Františkovy Lázně věnuje baletu v tanečním oddělení, a jak jinak také keramice a výtvarce, kde ji učí maminka Veronika. Kromě toho navštěvuje ještě kroužek gymnastiky.

O své starší sestře nám prozradila, že rovněž navštěvuje stejné obory—balet a keramiku, jen nástroj mají každá jiný.

Jinak jsme se ještě dozvěděli, že chodí do 4. třídy na ZŠ Františkovy Lázně. Co by jednou chtěla dělat zatím neví.

S Evičkou nám setkání na rozhovor opět z časových důvodů nevyšlo, a tak jí alespoň takto také gratulujeme.

Beata **BRANŽOVSKÁ** (10 let)

**Mezinárodní soutěž Litvínovské
Dřevohraní
ve hře na klarinety a saxofony**

Michael **CHOVANEČ** (18 let)

Michael je starším bratrem Mikuláše Chovan-
ce, který slavil úspěch v soutěži akordeonistů. Z celo-
státní soutěže ZUŠ v komorní hře na žesťové dechové
nástroje si přivezl letos **za hru na trubku v duetu
spolu s Adamem Valentou první cenu.**

Na trubku se učí hrát šestým rokem ve třídě
pana učitele Jana Kováře. Kromě trubky ještě hraje na
klavír a také na bicí, které studuje ve třídě pana učitele
Jiřího Černého. V rozhovoru poskytnutém našemu
školnímu časopisu se svěřil, že daleko více než trub-
ka—i když dosáhl v republikové konkurenci opravdu
velmi výrazný úspěch - ho baví hra na bicí, cítí se prý
za bicími mnohem jistější.

Michael navštěvuje sextu chebského gymná-
zia, za dva roky ho čeká maturita. O čem zatím co se
týče jeho budoucnosti přemýšlí? Měli bychom ještě na
Michaela prozradit, že se kromě hudby věnuje také
tvorbě animovaných filmů (ve třídě pana učitele Dana
Černého), kde spolu s dalšími (Jan Phi, H. Simonová a
Martin Vondráček na celostátní přehlídce anima-
vaných filmů Oskárek 2019 diplom za umístění mezi
nejlepšími filmy, pokouší se zdarem o skládání hudby
k různým textům (složil skladby pro klavír a také
zpěv—zhudebnil 23. žalm). A také se pokouší o vlast-
ní literární tvorbu. Nejbližší je mu žánr fantasy, vzo-
rem jsou pro něj například Letopisy Narnie. A jdou mu
dobře jazyky (španělština, angličtina).

Zatím prý přemýšlí, že by se po maturitě zku-
sil přihlásit buď ke studiu konzervatoře (bicí), nebo ho
ještě hodně láká studium scénáristiky.

Kristýna **ŘÍŠSKÁ** (10 let)

**Získala druhé místo ve své kategorii za sólo-
vou hru na klarinet a současně druhou cenu spolu s
Aničkou Oslovičovou za hru v klarinetovém duetu
Holubinky.**

A co nám o sobě pověděla usměvavá Kristýn-
ka? Učí se hrát na klarinet druhým rokem u pana učite-
le Lukáše Böhma, na kterého nedá dopustit. Hra na
klarinet ji baví, tenhle nástroj si jako hlavní vybrala ona
sama.

A stejně jako Beata, i ona má svůj talent po
kom dědit—její tatínek Robert je profesionální hudeb-
ník, rovněž učitel na zdejší ZUŠ.

Stejně jako Beata i Kristýnka přiznala, že raději
má hru v duetu. Je to prý mnohem zábavnější, více si to
prý užije, což ale neznamená, že je to snažší, nežli ve
hře sólové.

Kristýnka se kromě výuce klarinetu ještě věnuje
hře na klavír, kde chodí do třídy u paní ředitelky Miro-
slavy Peškové. Tenhle jí prý vybral tatínek. Teď Ten si
také teď přeje, aby začala chodit do Big Bandu.

Jinak tato žačka ze 4. třídy ZŠ Františkovy Lázně
má ještě spoustu dalších zájmů a koníčků: kromě
keramiky jsou to kolečkové brusle a plavání, kvůli kte-
rém u dojíždí na trénink do Chebu, do bazénu.

Cím by jednou chtěla být. Asi aktuálně učitel-

Eliška **ČEGANOVÁ** (8 let)

Drobná dívenka vypadá v růžových šatech jako křehká princezna. V těchto nadýchaných šatech vystupovala na svém prvním velkém „životním“ vystoupení — na mezinárodní soutěži Litvínovské dřevohraní 2019, kde v nejmladší věkové kategorii získala za sólovou hru na klarinet **1. cenu**. Obzvláště velký úspěch je to už proto, že Eliška se začala na tento nástroj u pana učitele Lukáše Böhma učit teprve v září 2018!

Začínala před nástupem na základní školu (je ve 2. třídě na ZŠ Františkovy Lázně) hrou na flétnu, také u pana Böhma. Jen pro zajímavost uvádíme, jak se k flétně dostala. Po skončení výchovného koncertu se jí zeptali, co se jí nejvíce líbilo, a ona odpověděla, že by se chtěla učit hrát na „trubku“. Dlouho pak s její maminkou přemýšleli, co by to mohlo být— a byla to flétna. Protože jí to docela šlo, tak jí pan Böhmm doporučil, aby zkusila klarinet. Prvně se s nástrojem seznámil na začátku tohoto školního roku. Na otázku, co už umí zahrát, se hezky usměje. „Hodně věcí“.

Kdo s ní doma cvičí. Zase úsměv. Cvičí s maminkou, ale nikdy jí zatím k tomu nebylo třeba nutit.

A co má malá Eliška ještě ráda? Je toho poměrně hodně, dokonce tolik, že maminka musela zasáhnout a z časových důvodů zrušit chození do výtvarky. Eliška kromě hry na klarinet a hudební nauky navštěvuje ještě kroužek gymnastiky, kroužek „šikulové“ a také pohybové hry na základní škole.

Prozradila, že nejraději ze všeho má tvořivé práce, což v první řadě znamená kreslení a také vytváření různých pěkných věcí. Má čas si také někdy hrát? No, má, ale raději než s panenkami se věnuje svému psímu kamarádovi Budy-mu.

Má staršího, už dvacetiletého bratra. Eliška o svém sourozenci řekla, že také chodil na ZUŠ, hrál na kytaru.

Anna **OSLOVIČOVÁ** (9 let)

Maria **OSLOVIČOVÁ** (13 let)

S Maruškou byl rozhovor už v minulém Prostoru, teď dostaly slovo obě sestry. Obě Maruška i Anička jsou talentované, a k tomu velmi pracovité, cílevědomé. Navíc, jak říká jejich maminka, je to obě ale hlavně a především hrozně baví a vše, co dělají, dělají s nadšením a rády.

Anička získala v Ústředním kole celostátní soutěže Litvínovské dřevohraní 2019 **první cenu za klarinetové sólo**, k tomu přidala **2. cenu za hru v klarinetovém duetu** spolu s Kristýnou Říšskou.

Maria rovněž **v sólové hře na klarinet** získala **titul Absolutní vítěz** a **spolu s Petrem Jelínkem přivezli druhou cenu za hru v saxofonovém duetu**. Obě sestry jsou rovněž začkami pana učitele Lukáše Böhma, který je nyní také něčím, jako jejich

novým tatínkem. Je to výhra? Rozhodně ano. Určitě poradí, pomůže, jak cvičit, jak hrát, ale ne vždy má tolik času, kolik by si všichni přáli. Jinak ale nejen jako učitel, ale i jako nový „táta“ je prostě skvělý, shodují se sestry.

Dívky na rozhovor přišly s diplomy i z jiných soutěží, ne aby se chlubily, jen se prostě chtěly podělit o své velké koníčky, které jsou spojeny s hudbou a uměním. Více jich měla **Anička**, která jako mladší, ještě není jednoznačně vyhraněná a s nadšením se věnuje jak hudbě, tak třeba tanci. Je ve třídě paní učitelky Dagmar Dusové a nedávno s dalšími dívkami z této třídy přivezly za vystoupení s názvem Na vlnách z Prahy, z Lucerny 1. místo z taneční soutěže MIA FESTIVAL. Pod vedením paní učitelky Jarmily Markové ze ZUŠ v Chebu se věnuje i divadlu a recitaci, když z krajské přehlídky recitátorů Dětská scéna duben 2019 získala Anička rovněž ve své kategorii 1. místo. Chodí ještě v Chebu na mažoretky k paní učitelce Jaroslavě Havlíčkové, a aby toho nebylo málo, na ZUŠ Fr. Lázně se učí ještě ve třídě pana učitele Kubálka hře na violoncello a hraje ve Smyčcovém orchestru Kobylky vedený paní učitelkou Zuzanou Puchelovou. Nemá toho hodně, obrátím se na její maminku. Obě rezolutně zavrtí hlavou. Naopak, Aničce se to zdá ještě málo, tak moc se všemu věnuje, tak moc se jí ve všem daří. Navštěvuje 3. třídu na Svobodné chebské škole v Chebu, a maminka si pochvaluje, že třídní učitelka jí vychází vstříc, potřebuje-li uvolnit na soutěži. Samozřejmě podmínkou je výborný prospěch, a to Anička má také. Čím by chtěla jednou být. Usměje se. „No, když jsem chodila ještě do školky, líbila se mi práce kadeřnice. Teď ale chci být jednou umělkyní.“

Maruška získala v silné mezinárodní konkurenci na Litvínovské dřevohraní 2019 **první cenu a titul ABSOLUTNÍ VÍTĚZ** za sólovou hru na klarinet a **druhou cenu za saxofonové dueto** spolu s Petrem Jelínkem.

Už má jako starší o své budoucnosti jasno. Vyhraňuje se, jejím přáním je studovat na konzervatoři hru na klarinet, a hře na tento nástroj se věnovat i jako svému povolání. Navštívila již profesorku Peterkovou, která vyučuje klarinet na konzervatoři v Praze a v Teplicích a profesora Pavliše na konzervatoři v Plzni. Hodně jí to pomohlo. Především hodně přínosné pro ni byly rady, v čem a jak se ještě zlepšit. Jinak Maruška ve svém věku hraje z paměti již repertoár, který hrají studenti konzervatoře. Každý rok jezdí na mezinárodní hudební tábory v Horním Jelení. Letos tam pojedou již po čtvrté.

Je studentkou sekundy gymnázia na Svobodné chebské škole. Také v jejím případě maminka chválila její třídní učitelku, která jí vychází vstříc, potřebuje-li volno, fandí jí a podporuje. Jinak je i Maruška výbornou studentkou, baví ji hlavně jazyky, a pro doplnění: má také druhé místo z olympiády v německém jazyce.

Po kom dívky zdědily talent? Zřejmě po pradědečkovi, amatérském muzikantovi z matčiny strany, a pak také po dědovi. Ten měl opravdu velký talent, ale protože v to východoslovenské rodině bylo 13 dětí, nemohl na studia konzervatoře pomyslet. No, a babička, tak je zase vděčný posluchač.

Co prázdniny? Koncem července se rodina rozrostla o nového člena. Bude to sestřička, již třetí holčička v pořadí. Všichni se už na nový přírůstek do rodiny moc a moc těší.

Ústřední kolo celostátní soutěže ZUŠ ve hře na EKN (elektronické hudební nástroje) Kroměříž, květen 2019

Jan Martin **THEISS** (10 let)

Ani tento Jan Martin není v Prostoru tváří neznámou. Již předloni byl v celostátní soutěži ve hře na elektronické klávesové nástroje první. To byl ještě v kategorii nejmladších. Letos získal v celostátní soutěži v Kroměříži již v mnohem obsazenější a silné konkurenci místo druhé.

Honzíka přivedla na ZUŠ Františkovy Lázně jeho maminka, když byl ještě dítě „školou nepovinné“. Začal nejprve ve třídě pana učitele Vladimíra HRINKA hrát na klavír, pan učitel mu pak posléze doporučil, aby si ještě přibral hru na elektronické klávesové nástroje. Zkusil to, a šlo nebo vlastně jde mu to. Nyní se tedy učí hře na oba tyto nástroje.

Který z nich má raději? Jaký je mezi nimi rozdíl? Honzík dlouho s odpovědí neváhá: „Piano se dá s dynamikou více procítit, při hře je dáván velký důraz na dynamiku. Klávesy jsou jakoby jednodušší, zdají se lehčí, protože si nemusíte na tu dynamiku dávat takový pozor. Zase ale nabízejí jiné možnosti. Mám rád oba nástroje.“

Honza je podle pana učitele talentovaný žák, hudbu cítí, má zájem. Jinak ho ale jako každého kluka baví pohyb a sport. Patří sem jízda na kole, plavání, chodí na judo. A taky moc rád a pěkně kreslí. A tak je jasné, že ještě navštěvuje na ZUŠ hodiny keramiky a výtvarky.

Čím by jednou chtěl být? Zamyslí se. „No, já bych jednou rád studoval architekturu.“

Honzík se také ve škole výborně učí, pochází z dvojjazyčné rodiny, takže v němčině je stejně doma jako v češtině. Má staršího bratra, který ale hudbu nechal, je technický typ.

Matyáš **KOUDELKA** (9 let)

Matyáš si rovněž přivezl z ústředního kola celostátní soutěže ZUŠ na EKN v Kroměříži také druhou cenu. Byla to jeho první velká soutěž.

Matyáš je žákem třetí třídy na Základní škole Františkovy Lázně, Na ZUŠ chodí děle. Na klavír ve třídě pana učitele Vladimíra HRINKA hraje čtvrtým rokem. Stejně jako jeho kamarád Jan Martin, i on poslechl doporučení učitele a přibral si ke klavíru elektronické klávesy.

A jak to vidí on? „Na klávesy je to lehčí, lepší se na nich daří držet rytmus. Ale klavír mám raději.“

O Matyášovi jsme se dále dozvěděli, že ještě chodí na lehkou atletiku a již i tady získal řadu cen. Svěřil se, že dříve moc rád hrával taky golf, dokonce byl jednou v jakési soutěži mladých golfistů první. Golf zanechal z časových důvodů, ale doufá, že se k tomuto sportu jednou vrátí.

Chtěl by se jednou jako táta stát lékařníkem, ale moc se mu líbí i povolání pilota.

Má ještě dva mladší bratry, Kryštofa (7 let) a Šimona (7 měsíců).

Celostátní soutěž ZUŠ ve hře kytarových orchestrů—HRADECKÉ GUITARREANDO,

Do celostátní soutěže ZUŠ, která se nedávno konala v Hradci Králové se nominoval Spojený kytarový orchestr ZUŠ Františkovy Lázně, ZUŠ Chodov a ZUŠ Kraslice, ve kterém hraje celkem 18 mladých kytaristů z těchto uvedených tří měst našeho kraje. Odvezli si odtud třetí cenu.

ZUŠ Járy Cimrmana Františkovy Lázně zde zastupují: Tomáš PAVELKA (11 let), Adam SUK (11 let), Kristýna BASLOVÁ (12 let), Karolína JOROVÁ (12 let), Natálie STREICHEROVÁ (13 let) a Hanna GÜNZEL (17 let). Všichni jsou ze třídy paní učitelky Soni KOZÁKOVÉ.

Tomáš **PAVELKA** (11 let)

Krátce po soutěži, přivedla paní učitelka Kozáková k nám do redakce Prostoru zatím jen Tomáše, měl právě u ní hodinu. Na ostatní se dostane příště (dva další představuje na následující stránce).

Tomáš se učí hrát na kytaru šestým rokem. První obyčejnou kytaru dostal ještě, když byl v MŠ. Zkoušel si brnkat, líbilo se mu to, a tak pozdější volba byla jasná. Před dvěma roky zvítězil v sólové hře v krajské soutěži kytaristů, ale prý se mu více líbí hra v orchestru.

Jinak je také dobrý fotbalista, hraje za Františkovy Lázně. A čím by chtěl být. Poněkud překvapivě, ale rozhodně řekl, že by se rád stal farmářem. Má rád zvířata, ale ještě raději obdivuje zemědělskou techniku, hlavně traktory,

Jak vznikl tento spojený orchestr? Odpověděla nám na to paní učitelka Soňa KOZÁKOVÁ. Kytarový soubor existuje ve Fr. Lázních pět let, pak se jednou dohodly s kolegyněmi z Chodova a Kraslic spojit síly, a z nápadu se „narodil“ Spojený Kytarový orchestr. Každá škola nacvičuje zvlášť, pak se cirka dvakrát do roka sejdou a nastudované skladby a sladí. „Je to docela logisticky náročné,“ říká paní učitelka Kozáková, ale po první společném úspěšném vystoupení v Karlových Varech v listopadu 2018 se dohodly, že v této budou pokračovat. A třetí místo v celostátní soutěži rozhodnutí potvrdilo.

Paní učitelka Soňa Kozáková s třemi ze svých žáků—členů Spojeného kytarového orchestru tří Základních uměleckých škol Františkovy Lázně, Chodov a Kraslice, čerstvého držitele třetí ceny z celostátní soutěže ZUŠ kytarových orchestrů. Zleva vedle paní učitelky stojí, Adam Suk, Hanna Günzel a Tomáš Pavelka.

Hanna GÜNZEL (17 let)

Hanna pochází ze Skalné. Je studentkou chebského gymnázia, kterou za dva roky čeká maturita. Mezi její předměty patří jazyky. Kromě angličtiny a němčiny si ještě přibrala nepovinnou francouzštinu. Přiznala, že vlastní doma mnoho ocenění z různých jazykových olympiád, atak třeba má ještě do maturity relativně dost času i na důkladné rozmyšlení, co dál, zatím u ní vyhrává přání studovat jazyky i na vysoké škole a stát se jednou překladatelkou.

Jazyky tedy vedou, nicméně letošní osobní účast v celostátní soutěži kytarových orchestrů v Hradci Králové je zatím asi její největší soutěž v životě a z úspěchu má tejně jako ostatní velkou radost.

Kdy začala hrát a proč si vybrala právě kytaru?

„Hraju už šestým rokem ve třídě paní učitelky Soni Kozákové a bylo to moje rozhodnutí. V naší rodině pokud vím nikdo na žádný nástroj nehrál, jsem tedy asi první. Mně se líbil zvuk kytary, a maminka mi moji volbu schválila. Před čtyřmi lety jsem se stala členkou orchestru, a jsem za to ráda. Určitě se nedá říci, co je snazší, jestli sólová hra nebo hra v orchestru, ale druhé se mi líbí víc. Nejdůležitější je stále poslouchat co a jak hrají ostatní, abychom se dobře sladili.“

Kromě studia cizích jazyků, které jsou u mne asi na první místě, a hudby, jsem ještě jako mladší závodně tancovala u pana Vladimíra Hány v Chebu, ale z časových důvodů jsem tento koníček musela zanechat. Jinak ale ještě chodím do oddílu hasičů ve Skalné.“

Adam SUK (11 let)

Adam je také dojíždějícím žákem. Bydlí v Hazlově, kde také navštěvuje, respektive už nyní končí 5. třídu na tamní základní škole, a do ZUŠ Františkovy Lázně dojíždí už šestým rokem učit se hrát na kytaru ve třídě paní učitelky Soni Kozákové. Počítáme-li dobře, začal i Adam s hudbou ještě jako předškolák.

Adam na rozdíl od Hanny má v nejbližší rodině hudebníky. Určitě nejmuzikálnějším pak je dědeček Jiří Suk, který hraje výborně na harmoniku a hrával v orchestrech harmonikových, trumpetových i smíšených nejen ve své domovině, ale i daleko za jejími hranicemi. Hudba se stala jeho povoláním.

Proč se tedy nevydal v dědových stopách a zvolil si kytaru. Adam s odpovědí neváhá: „Protože se mi nejen líbí její krásný zvuk, ale i to, že se na ni dá zahrát ohromná spousta různorodých skladeb. S výběrem nástroje mi pomohla maminka, ale myslím si, že bych se asi sám rozhodl stejně. Jsem s volbou spokojený.“

Hrál jsem a hraju sólově, ale teď, když jsem členem orchestru, si myslím, že mi to vyhovuje ještě víc. Také proto, že vlastně tím, že při vystoupení zní víc nástrojů najednou, je ta hudba ještě hezčí. A taky nejsem tak nervózní, když hrajeme dohromady.“

Adam zatím přesto nepřemýšlí, že by se vydal jednou jako dědeček na dráhu profesionálního hudebníka. Aktuálně se mu prý nejvíce líbí povolání automechanika a rád by se jím stal. Má ale samozřejmě ještě čas.

Jinak nám Adam ještě o sobě na závěr rozhovoru prozradil, že už nějakou dobu hraje fotbal za starší žáky v Jiskře Aš, a že jejich oddíl skončil na druhém místě v tabulce v okresním přeboru.

Léto je krásný čas

Dokončení ze str. 1

Vždycky to rychle skončí. Prázdniny jsou během mrknutí prýč a člověk ničemu za prázdniny neutekl. Bude se muset vrátit zpátky do svých zajetých kolejí a pokračovat v tom, co dělal a v jeho povinnostech. Mě možná právě proto prázdniny a samotné léto trochu děsí. Proč? Je to jednoduché. Normální člověk žije v domněnání a má pocit, že léto je jakýsi magický čas a že za léto stihne věci, které za celý rok nestihl. Zdá se mi to nereálné, protože když to člověk nestihl za celý rok, proč by to zrovna dokázal stihnout za pár měsíců? Výjimky jsou, protože kdy jindy má člověk čas se hned dopoledne zvednout, zabalit a vyjet k vodě. Během školy a práce to nejde.

Ano, prázdniny jsou ve skutečnosti hrozně hezký čas. Často svítí slunce, většině lidí to světlo vyloudí na tváři zářivý úsměv a každý relaxuje podle svého. A s tím já souhlasím. Léto je hlavně pro mě symbolem klidu a relaxace, i když to takhle před koncem školního roku pro studenty nevypadá.

Když takhle shrnuji, tak vlastně chápu každou stránku léta, i to proč se všem lidem zdávají sny o letních zážitcích. Člověk zkrátka sní a úplně každý chce mít svou budoucnost co nejhezčí...

... a k tomu patří nezapomenutelné prázdniny plné slunce, smíchu, klidu a zábavy s přáteli. To se nedá od sebe odloučit.

Kateřina Stárková

Čestné uznání za básně zaslané do celostátní soutěže Literární Vysočina převzala 15. 6. 2019 v Praze žákyně oboru tvůrčí psaní naší ZUŠ Járy Cimrmana Františkovy Lázně Lenka DUONGOVÁ

U Lenky Duongové se projeví velké nadání— básnický talent. Již před několika měsíci jsme zjistili, že má velký dar každé prozaické vyprávění přetvořit do lyrické podoby. Již byla oceněna v za svou básně v dětských Literárních

Františkových Lázních 2018 Zvláštní cenou poroty a s jejími básněmi jste se již mohli seznámit na stránkách Prostoru. Nyní jsme, řekněme na poslední chvíli, zaslali za naši ZUŠ její tři vybrané básně do soutěže Literární Vysočina— odkud se nám takřka obratem ozvali a Lenka byla pozvána na 15. června do Prahy, kde ve Slovenském domě převzala Čestné uznání. Tato 16 letá dívka byla mezi účastníky této soutěže nejmladší, V převážné většině šlo o mladé, ale i věkově „pokročilejší“ dospělé.

Po prázdninách zveřejníme v Prostoru s Lenkou rozhovor.

Jaro, období lásky a radosti... ?

Jaro, období lásky, krásy přírody a radosti (aspoň tohle se psalo na netu). Bohužel jsem sama, několikrát jsem při procházce měla štěstí šlápnout do... (*nerada o tom mluvím*), a poslední dobou jsem tak unavená kvůli škole, že se raduji jen z pohledu na svou postel.

Ačkoli to teď vypadá, že jsem naprostý odpůrce jara, není tomu tak. Vztah mezi mnou a tímto obdobím je zcela neutrální. To, že jsem sama, vyčerpaná a moje podrážky bot jsou plné hříčů, neznamená, že je to jarem. Jediné, co bych podotkla je asi to, že být single je volba, ale já si tohle ne zvolila, takže se tohle období na tomhle všem trochu podílí.

Ale budeme se věnovat spíše těm pozitivním věcem, ne? Květy rozkvétají, všude lítají včely a ve vzduchu je spousta pylu.

Toto období mi dodává spoustu sebevědomí a uvědomuji si, že na mém vzhledu nezáleží, protože veřejnost opravdu neuvidí nic překvapujícího, než holku s tampony v nosních dírkách či s chirurgickou rouškou na obličeji (*není totiž nic lepšího než to, když na vás lidi koukají, jako byste dostala velkou roli Asiatky v Ordinaci v růžové zahradě*). Všichni už jsou připraveni vyrazit ven v něčem jiném než bundě, termolegínách a čepici. Místo toho vyráží v pláštěnce, holínkách a s deštníkem, protože stále se měnící počasí vás naučí být na vše připravený.

Abych to shrnula. Jaro se možná zdá skvělé, jenomže budme upřímní. Tohle období je fakt ***** (*špatný samozřejmě*)! Nejen, že leze na nervy kvůli počasí, je to také zkuškové období. Takže rozhodně neočekávejte veselé studenty plné energie v ulicích.

Paulína Nguyen

Jako doušek osvěžující čisté vody v horkém létě

Dokončení ze str. 1

Původní dětský muzikál s názvem *Za zrcadlem* se představil veřejnosti své premiéře. Hotové dílo, které skutečně působilo velice lehce, vzdušně, a bylo skutečným velice milým osvěžením, vzniklo díky plodné spolupráci všech oborů ZUŠ Jára Cimrmana. V neposlední řadě oboru hudebního (hudbu složil pan učitel Vladimír Hrinko, jehož školní kapela Basta Fidly také doprovázela živou hudbou celé představení), oboru populární zpěv (paní učitelka Mgr. Soňa Lešková, napsala texty) a její žáci) tanečního (paní učitelka Dagmar Dusová rovněž se svými žáky), výtvarného (paní učitelky Veronika Černá a Camilla Dobrovodská). Kostýmy šily žákyňě oděvní tvorby. Animace a videa pro tento muzikál vytvořili žáci Animace s panem učitelem Danem Černým. A v neposlední řadě oboru divadelního, jehož pan učitel, jinak známý herec Západočeského divadla Cheb David Beneš se ujal režie celého představení.

A kteří z žáků v muzikálu vystupovali? Jména již byla zveřejněna před představením na plakátku, který přetiskujeme. Byli to: A. Vondráčková, A. Valenta, Dao Yen Linh, K. Kůtková, M. Zárubová, K. Polívková, A. Salajová, K. Žibrická, K. Nesvarbová, K. Marxová a kapela Basta Fidly.

Nemělo to prostě chybu, jak se dnes říká, a pokud se i nějaká drobná chybička vloudila, jen to podtrhlo čirost celého představení, ve kterém všichni, od nejmladších a nejmenších tanečnic po starší a

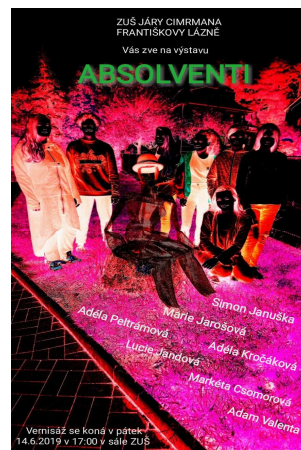
zkušenější žáky, hráli s velkým nasazením a nesmírnou chutí.

Jednoduchý příběh o skromné, chudé, a proto některými ponižované, ale nadané dívce, která si vzdor nepřízni osudu splní svůj velký sen. Příběh si svou průzračnou naivitou, ale nebojím se říci, že hlavně díky přesvědčivým a skvěle odvedeným výkonům všech našel cestu k srdcím publika. To pak všechny po zásluze ocenilo. Dlouhým vřelým potleskem ve stoje.

ABSOLVENTI

V rámci vernisáže výtvarných prací žáků výtvarného oboru v pátek 14. června byla současně předána závěrečná vysvědčení žákům výtvarného oboru a oboru LDO—tvůrčí psaní.

Před vernisáží obstarali pěkný kulturní program žáci pěveckého oddě-

lení ze třídy paní učitelky Soni Leškové. Mimochodem Adam Valenta (prý ve škole přezdívaný pro letošní sbírku hned několika úspěchů z různých oborů—zpěv, trubka— „Ledecká“) patřil současně mezi absolventy oboru keramika. Program uvedla ředitelka ZUŠ Jára Cimrmana Miroslava Pešková.

Závěrečné vysvědčení spolu s pamětním listem a malou kytíčkou převzali tito žáci a žákyňe ze třídy paní učitelky Veroniky Černé: Adéla Peltrámová, Lucie Jandová, Markéta Csomorová, Adam Valenta a Simon Januška.

Ze třídy paní učitelky Camilly Dobrovodské a pana učitele Dana Černého absolvovala Marie Jarošová.

Ze třídy paní učitelky Jaroslavy Rymešové, obor tvůrčí psaní, to byly: Kateřina Stárková (dětské Literární Františkovy Lázně 2018, obor ZUŠ, 1. cena) a —čestné uznání v celostátní soutěži „Komenský a my 2019“.

Na středních uměleckých školách budou po prázdninách pokračovat:

Marie Jarošová—Střední odborná škola a tvorby Praha (Marie je ze třídy paní učitelky Simony Janků a Camilly Dobrovodské a pana učitele Dana Černého).

Simon Januška—Střední průmyslová škola keramická, obor fotografie., Karlovy Vary. Je žákem paní učitelky Simony Janků.

A. Kročáková— Střední soukromá umělecká škola Zámeček, obor malba, Plzeň. Je žákyňí paní

DEN HUDBY

Dne 21. června se od 15.30 hodin uskutečnilo ve známém Hudebním altánku v sousedství Sádové kavárny hudební vystoupení žáků naší školy, oboru hudebního a zpěvu.

Vystoupení se svými žáky připravili učitelé Soňa Lešková (zpěv), Jiří Černý, Alexandr Kotlár a Robert Říšský.

Věrnost

Láska, nemáme na mysli pouze vztah mezi dívkou a chlapcem, ale také mezi matkou a synem nebo mezi nejlepšími kamarády, kteří jsou připraveni obětovat cokoli pro toho druhého.

Jak často navštěvujete hrob svého zesnulého? Jako hrobník jsem často svědkem mnoha cizích slz. Jednou za dva týdny jsem na hřbitově potkával mladého kluka, který sem nosil květiny. Pokládal je na ten nejméně navštěvovaný hrob. Hned poté, kdy místo opustil, jsem se ze zvědavosti šel podívat, koho ten mladík tak často navštěvuje. „Nejspíš kamarád,“ pomyslel jsem si.

Den začal jako každý jiný. Vajíčka k snídani jsem si hodně opeřil, napustil si sklenici vody a posadil se ke stolu. Nasadil jsem si brýle a pustil si televizi. Špinavé nádobí jsem položil do dřezu a zamířil jsem do práce. Sklízel jsem listí, když jsem za branami spatřil povědomou postavu. Svižným krokem došel mladík k obvyklému místu, kde položil čerstvé květiny. Pak přitiskl dlaně k sobě a začal si něco pro sebe mumlat. Stál blízko. „Kamarád?“, zeptal jsem se. Kluk se vyděsil. Podíval se mne s děsivým výrazem a ihned se napřimil. Natáhl ruce před sebe jako v sebeobraně.

„Nic špatného ti neudělám.“ Vytáhl jsem ruce z kapes, nadzdvihl je, aby viděl, že v nich nic nemám a ustoupil o krok dozadu. S nejistým výrazem spíše než mně si jakoby pro sebe řekl, „Myslím si, že je nejvyšší čas, abych se vrátil.“ Odešel.

Kluka jsem uviděl opět na tom samém místě následující týden. Opatrně jsem se k němu znovu vydal. Hned, jak si kleknul, jsem ho chtěl oslovit. Jenže kluk se okamžitě zase postavil a dřív, než jsem se mohl vzpamatovat, obrátil se a já viděl jen jeho záda, která se třásla.

„Ano, byl mi věrným přítelem,“ znovu spíše pro sebe zašeptal. Vycítil moji přítomnost, ale tentokrát hned neodešel. Jeho hlas se lehce chvěl. Dříve ale, než jsem mu mohl položit další otázku, kluk se zhluboka nadechl, a pokračoval: „Velice dobrým a věrným.“ Aniž jsem byl schopen celou situaci zachytit a vysvětlit si ji, kluk se ke mně pomaloučku otočil a začal povídat sám.

„A jinak baví vás vůbec tato práce?“, zeptal se mě při pohledu upřeném na lesknoucí se rybník v dálce za zdmi hřbitova. Pokrčil jsem rameny. Na chvíli nebylo slyšet nic jiného než jen naše dýchání.

„Jak blízký ti byl?“, rozhodl jsem se promluvit.

„Hodně.“ To bylo vše, co opustilo jeho ústa. Než jsem se ale znovu odhodlal přerušit ticho, kluk se nadechl a začal vyprávět.

„Jeho rodiče mě nikdy neměli zrovna v lásce, bylo jasné, že nás nechtěli vidět blízko sebe. Ze začátku jsme si domlouvali potajmu srazy typu: „Půjdeme ven a budeme a dělat ty nejrůznější kraviny... No, jestli mi rozumíte, takové ty hlouposti, které by každé náctileté dítě rádo zkusilo aspoň jednou za život, za zády svých rodičů.“ S napětím jsem poslouchal a čas od času do jeho vyprávění příkyvoval, abych mu dal najevo, že se v jeho příběhu neztrácím, že mu rozumím a pozorně ho sleduji.

„Když se to jeho rodiče dozvěděli, nebyli zrovna dvakrát rádi. Zasáhli dost tvrdě, a zakázali nám spolu se stýkat. Vyrůstali jsme bez sebe, a jak běžel čas, tak jsme na jeden na druhého zapomínali. Nikdy jsem si nemyslel, že by se někdy našla šance a my se znovu potkali.“ Kluk se na

chvíli zamyslel nad tím, jak má dál pokračovat. „Kdo by to byl řekl, ale opravdu náhodou znovu jsme se potkali na prestižní škole. Ukázalo se, že naše přátelství nezaniklo. Ztracený čas jsme si snažili vynahradiť častým společným sezením v kavárnách nebo lelkováním po městě nebo navštěvováním pouťových atrakcí, které jsme oba zbožňovali. Věděl jsem, že vše jednou skončí, že nás brzo rozdělí už ne rodiče, ale sám život, a proto jsem se snažil užívat si s ním každou vteřinu, kterou jsem mohl,“ pousmál se během vyprávění.

„Pak se to stalo. Slavil 19. narozeniny, a na oslavu pozval své přátele. Hodně jsme popíjeli, byli veselí, bylo už hodně pozdě. Stále častěji mu zvonil mobil a na display se neustále objevovalo jméno jeho matky. Musel jít domů. Bylo ale jasné, že není schopný řídit. Nabízel jsem, že zavolám taxík, ale pokaždé to tvrdohlavě odmítl. Nezbývalo mi nic jiného, než si sednout za volant a odvézt ho domů. Byl opilejší než já. Během jízdy se hodně třásl, bylo to horší, než jsem si představoval. Kymácel se na sedadle ze strany na stranu, chichotal se, stále si přihýbal, alkohol byl rozlity všude po autě. Mezitím mu pořád volala jeho matka. Jeho to tak rozčílilo, že se rozhodl vyhodit telefon z okna. Když to udělal, a začal se smát ještě víc. To, co v tom autě v opilosti prováděl, mi zrovna nepomáhalo jet bezpečně. Nedokázal jsem se soustředit. Cesta přede mnou se začala rozmazávat, chvíli před tím, než se před mýma očima objevila černota, jsem věděl, že se auto řítí vysokou rychlostí z kopce...“ Pak nastalo mrtvé ticho.

„Co se stalo potom?“, zeptal jsem se ho.

Odmítal jsem navázat jakýkoliv oční kontakt.

„Nemocnice.“, zamumlal. Chtěl jsem se mu omluvit za neslušnou otázku, ale on pokračoval. Skoro mi skočil do řeči. „Zakázané návštěvy.“ „Soud.“ „Vězení“.

Pokoušel jsem se mu naznačit, že pokračovat nemusí, pokud se na to necítí, ale on snad nevnímal. „Finanční problémy...“ Dotknul jsem se se lehce jeho ramene. „Rozpad rodiny,“ Ukápla mu slza. „Samota.“ Nechal jsem ho domluvit.

„Prázdnota.“ Začal mít problémy s dýcháním. Opatrně jsem se ho snažil položit na lavičku. Začal se dusit ve vlastních slzách. Podal jsem mu kapesník. Na chvíli se posadil. Po chvíli se zase lehнул zpátky na lavičku a usnul.

„A tím, že navštěvuješ jeho hrob, prosíš o odpuštění?“, otázal jsem se sebe a zakroutil hlavou. Strávil jsem zbytek dne, sezením vedle něj, poskytnutím společnosti, kterou kdysi ztratil.

Když jsem se vrátil z menší procházky, kluk už byl vzhůru a stál. „Děkuji vám.“ Oči měl lehce napuchlé a červené, ale bylo pochopitelné proč. Pevně mě chytil za rameno a pousmál se.

„Děkuji,“ řekl znovu. Otočil se a odešel. Od té doby, jsem ho už na hřbitově nikdy neviděl. „Doufám, že se ti daří dobře!“, podíval jsem se na oblohu a přitiskl jsem svou pěst k srdci.

Lilly Nguyen

Existují nebo neexistují duchové?

Vždycky jsem přemýšlel nad tím, zda-li existují duchové. Moje teorie je taková, že žijou, ale ne v naší realitě.

Dneska budu vyprávět o události staré asi rok. Byl to první den, kdy jsem začal chodit na novou školu. Září uteklo rychle, a já dostal svoji první pětku, ze kterou jsem byl hrozně nerad.

Potom přišel měsíc říjen a já jsem slavil své třinácté narozeniny. Hned následující den po oslavě jsme se třídou odjeli na tak zvanou seznamovačku, abychom se jako třída sblížili. Ale nebyl to jen klasický výlet. Po večerce jsme jako parta kluků, odešli kousek za naše chatky k lesu a začali jsme tak zvaně „vyvolávat duchy“. Zpočátku jsme tomu pouze smáli, ale po chvíli nás smích přešel. Venku byla už naprostá tma, začalo silně foukat a houpačky ze začaly samy od sebe houpat. Měl jsem pocit, jako by se všechno vznášelo.

Po pár minutách mě začalo pálit oko a pro jistotu jsem podíval na sebe do zrcátka. Zjistil jsem, že mi do oka vletěla malé částice prachu.

Venku už se nedalo dál zůstat. Bylo strašně chladno a hrozilo nám velké nebezpečí, kdyby se zjistilo, že nejsme v chatce. Tak jsme si ještě pořídili jsem skupinovou fotku a šli zpátky. Naštěstí nás za tu krátkou cestu do chatky nikdo nenachytil. Večer jsme se moc nezakecali, jelikož jsme se zatím znali asi pár hodin, a tak jsme brzo usnuli.

Brzy ráno kluk, který fotil tu nádhernou společnou fotku, ji zveřejnil. Když jsem si ale obrázek pořádně prohlédl, mohl jsem si všimnout děsivého stínu. Zapřemýšlel jsem nad tím, kde by se stín mohl vzít a nenapadlo mě nic jiného, než kamarád tu fotku upravil. Nakonec jsme došli k závěru, že ten stín je pouze chyba fotoaparátu, který nestihl zachytit celou fotku.

Celý den uplynul velice rychle, jelikož jsme měli mnoho aktivit a nemohli jsme se v podstatě vůbec nudit. Poté, kdy jsme přišli domů, se pomalu začínalo stmívat a my jsme měli o to větší chuť znovu začít vyvolávat duchy. Bohužel jsme nechtěli riskovat další problém, který by nám dokázal zkazit celý výlet. Plán na zítřek, což byl poslední den pobytu tady, zněl jasně: nasnídat se, uklidit chatku a ustlat postel.

Všechny probudilo bouchání do dveří. Byla to naše paní učitelka. Pomalu jsme se vyhrabali z postelí a šli na snídani. Přitom jsme se dozvěděli věc, která se stala jednomu klukovi v naší chatce a byla fakt docela nepříjemná. Ten spolužák vstával později než my všichni ostatní, na snídani přišel jako poslední a při jídle nám začal vyprávět o svém naprosto podivném snu. V tom snu se mu objevil nějaký duch a sápal se po něm. Byl to prý hrozně živý sen.

Důležité bylo, že se mu naštěstí nic nestalo.

Odpoledne jsme si sbalili věci a odjeli domů. Když jsem se vrátil domů a podíval jsem se znovu na fotky, které jsme nafotili po tom „vyvolávání duchů“, jsem si hluboce zapřemýšlel. Myslím si, že duch kterého jsme vyvolávali, v reálném světě neexistuje, pouze se nám to může všechno zdát ve snu... Ale člověk nikdy neví.

Honza Nguyen

At' žijou prázdniny....

Kdyby v domě zhasla světla

Přestavte si, že jste doma sami a z ničeho nic vypadnou pojistky. Možná někteří z vás je dokážou znovu nahodit, ale řekněme, že nic takového nedokážete. Co uděláte? Já osobně bych si vzal nějakou zbraň a vlezl si do postele. Nevylezl bych ven ani za nic.

Největším problémem v této situaci by asi byly moje kočky. Hlavně z toho důvodu, že pokud jste z ní neudělali hrocha, tak ji neslyšíte. Jediné, co se dá slyšet je, jak občas něco shodí nebo jak na něco skáče. Mě kočka jednou hrozně vystrašila, a to bylo i světlo. Mám počítač a stůl v jednom rohu místnosti. Kočka skočila na opačnou stranu, na tu od rohu, já se otočil a... BUM. Málem jsem spadl ze židle. Na to, že to byla kočka, se kterou se mazlím hodně často, tak mě vyděsila, jako kdyby to byl malý gremlin, který mi utrhne hlavu.

A tady přijde hlavní pointa tohoto příběhu. Jestli se snadno vyděsíte, tak si hlavně nepořizujte kočku. A jestli vám někdy doma večer vypadnou pojistky, tak si dělejte, co chcete. Můj problém to není.

Ladislav Sudek

Moje třída, má také klady

Zdravím znovu všechny čtenáře, moje jméno je Marek. Posledně jsem psal o naší hrozné třídě, ale slíbil jsem uvést také její klady. Není jich moc, ale jsou.

1. Funguje mezi námi nějaká ta spolupráce a i když jsme problémová třída, tak si aspoň umíme pomoci (ale jenom někteří z nás).
2. Máme stejné názory a když už někdo má nějaký názor, tak se ztotožňuje asi s pěti dalšími lidmi ze třídy—a funguje to.
3. Někdy jsou dny, kdy odložíme stranou všechnu zlost a blbosti a chováme se jako normální třída. Teda do doby, pokud nám někdo nezkaží náladu nějakým hloupým oznámením.

Tak to by bylo asi všechno, co dobrého jsem chtěl uvést, jelikož naše třída fakt nemá moc dobrých vlastností.

I přesto doufám, že se vám to milí čtenáři Prostoru líbilo, a pokud to četl nějaký učitel z mé základní školy, tak aspoň ví, že nejsme tak špatný.

Marek Stolarik

Příběh s nečekaným koncem

Jmenuji se Gabriel a povím vám příběh o svém životě. Jako každé normální dítě jsem chodil do školky, do školy a poté na střední. Už ve školce moji rodiče viděli, že se se mnou moc děti nebaví, ale neznali důvod. Já jsem ho také nevěděl. Neměl jsem ani sourozence, takže pokaždé, když rodiče museli někam odjet, poslali mě k tetě. Později se teta odstěhovala a já jsem musel doma zůstat sám. Bylo mi smutno. Pokaždé, když se mě rodiče ptali, co chci k Vánocům, řekl jsem „mladšího sourozence“. Toto přání se mi ale nikdo nesplnilo, a proto mi jeden rok rodiče koupili pejska. Dostal jsem štěně německého ovčáka. Byl roztomilý. Pojmenoval jsem pejska Ouško, neboť první věci, které jsem si všiml, bylo jeho ucho.

Mám Ouška od svých 8 let let, a od té doby už uplynulo 10 let, kdy ho máme.. Kdykoliv, když jsem měl čas, šel jsem ho cvičit. Máme spolu nezapomenutelné zážitky. Zachránil mi dokonce i život, a ne jenom jednou. Nemám tušení, co bych bez něho dělal.

Musím vám taky říci, že tento rok je můj poslední na této střední škole. Rozhodl jsem se, že hned po maturitě se odstěhuji daleko od všech, ale rodiče s Ouškem vezmu s sebou. Tři roky už plánuji, jak se přestěhuji do Austrálie. Jaký je důvod, proč chci od všech pryč? Šikanují mě a nechtějí přestat. Už jsem si sice zvykl, ale hrozně se tím trápím. Rodiče o ničem nevědí. Lžu jim, aby se o mě nestrachovali, neboť vím, že mají svých problémů více než dost.

Každé odpoledne chodím s Ouškem na procházky do parku a většinou tu potkáváme jednu holku s pejskem. Mockrát jsem s ní chtěl promluvit, ale moje nervozita mi to nedovolila. Chci se totiž dozvědět, jestli to není náhodou ta samá holka, s kterou si píšu na jedné aplikaci. Jediné, co i o ní vím, je, že se jmenuje Lisa a bydlí někde v mém okolí. Každý den si spolu píšeme. Vždy jsem si přál ji potkat v reálné životě, a proto jsem se rozhodl, že bych ji mohl někam pozvat. Mile mě to překvapilo, když souhlasila a byl jsem velmi natěšený. Nemohl jsem se dočkat.

Tento den konečně přišel. Báł jsem se, co si o mě bude myslet, až mě uvidí. Jestli se mi bude vysmívat. Měli jsme sraz v parku, vzal jsem si s sebou Ouška. Seděl jsem na lavičce a Ouško mi přinesl ohlodanou kost, neboť se nudil. Aby mi čas utekl rychleji, vyndal jsem z tašky míč a někam mu ho hodil. Mezitím co hledal míček, jsem byl na mobilu. Ani jsem si nevšiml, že přede mnou stojí slečna, která držela v ruce můj míček. Zvedl jsem hlavu a viděl jsem vedle ní pejska a mého Ouška. Ano! Byla to ta samá dívka, kterou každý den potkávám v parku.

L: „ Tvůj pes běžel jako blázen. Neměla jsem tušení, co to dělá. Zahlédla jsem míč, který byl zakutálený v kopřivách. Vzala jsem ho z křoví a začala jsem se si hrát s tvým pejskem.“ Poslední větu, kterou řekla, jsem ani nevnímal. Byl jsem ztracený v jejích očích, které byly modré jako pomněnky. Luskla prsty před mým obličejem, a já jsem se vrátil zpátky do reality. Začali jsme si spolu povídat a velmi mě potěšilo, když mi pověděla, že bude chodit do stejné školy jako já. Doufal jsem, že budeme spolu i ve třídě. Vyšlo mi to.

Měsíce ubíhaly, ve škole mě přestali šikanovat, neboť se mě Lisa vždy zastala. Stali se z nás nejlepší kamarádi. To jsem si myslel, že budeme kamarádi navždy. Myslel jsem si, že když už mě nebudou šikanovat, tak budu mít na vždy pokoj. Nikdy jsem si nemyslel, že se s nimi Lisa skamarádí.

Zprvu mi to moc nevadilo, nemohl jsem jí to přece zakazovat. Chodila s nimi ven a každým dnem mi docházelo, že na mě zapomíná. I na obědech seděla s nimi. A já jsem byl zase sám.

V té skupině byl nejpoblárnější a nejhezčí kluk ze školy. Jmenoval se Jackson. Jednou za mnou přiběhla Lisa celá udýchaná. Mile mě to překvapilo, uběhla už dlouhá doba od té doby, kdy jsme se spolu víc bavili.

L: „ Mohu si s tebou po škole promluvit?“

Nestihl jsem odpovědět, jenom jsem přikývl a už byla pryč. Ani jsme se nedomluvili, kde se vůbec sejdeme. Naštěstí už byla poslední hodina. Čekala na mě venku. Jakmile jsem k ní přiběhl, už mě táhla co nejdále od školy.

Já: „Zpomal! Kam tak spěcháš?“

L: „Nechci, aby nás někdo spolu viděl. Je to pro tebe nebezpečné.“

Vůbec jsem nerozuměl, proč by to mělo být pro mě nebezpečné. Ocitli jsme se v úzké tmavé uličce. Byl jsem tu poprvé, vůbec jsem nevěděl, že toto místo existuje, natož abych věděl, kde se nacházím. Měla velmi vážný výraz, báł jsem se, co mi chce říct.

Hluboce se nadechla a řekla: „Už nemůžeme být kamarádi.“ Ta věta roztránila mé srdce na milion kusů. Nedokázal jsem ji už dále poslouchat. Zlomilo mě to na tolik, že jsem nemohl ani udržet rovnováhu a sesunul jsem se na zem. Oči jsem měl plné slz. Všechno kolem bylo rozmazané.

Po chvíli jsem se rozhodl jít zpátky domů, slunce začalo zapadat. Zvedl jsem se ze země—a Lisa nikde. Neměl jsem ani tušení, kdy odešla. Když jsem dorazil domů, byla už tma. Myslel jsem si, že budu doma sám, protože mi mamka dneska volala a říkala, že musí s tátou jet do zahraničí něco vyřešit. Divil jsem se, když jsem je viděl stát v obývacím pokoji.

T (táta): „Víš, kolik je hodin?! Proč ses vrátil tak pozdě, kde jsi byl celou dobu?!“

Neměl jsem náladu mu odpovídat, proto jsem šel do pokoje a zabouchl jsem za sebou dveře. Chtěl jsem odejít co nejdál, už jsem ji nikdy nechtěl spatřit. Sbalil jsem si všechny potřebné věci do tašky a chtěl jsem vyrazit na cestu. Už jsem chtěl otevřít dveře, a zmizet navždy pryč z toho města, když v tom jsem uslyšel hlasy rodičů. Zakázali mi kamkoli odejít, že musím zůstat. Neměl jsem tedy jinou možnost. Vzál jsem ze skříně dlouhý provaz, abych mohl z pokoje, který je v druhém patře, slézt dolů. Naposledy jsem se rozhlédl, rozloučil jsem se s domovem, sešplhal jsem dolů a odešel do světa.

Byla už noc. Přišel jsem k temnému lesu. Nikdy před tím jsem do něho nevstoupil, ale rozhodl jsem se překonat svůj strach. Mráz mi běhal po zádech, a to jsem udělal teprve první krok. Klacky se lámaly pod mýma nohama. Zanedlouho jsem se dostal na hřbitov. Nikdy jsem tu nebyl. Zahlédl jsem v dále za hřbitovem malou chaloupku. V okně se svítilo. Šel jsem směrem k ní, abych se zeptal na nocleh.

V chaloupce jsem našel pouze staříka, který byl zdejší hrobník. Řekl, že tu žije přes 20 let. Málo-

kdo sem chodí, neboť je to velmi zanedbané místo, a vlastně ani moc lidí neví o nic o jeho existenci. Na jeho obličej bylo znát, že byl velmi překvapen, že mne potkal Zdálo se mi, že jsem ho již někdy viděl. Nocleh mi dovolil, a ještě k tomu ode mne nechtěl žádné peníze. Jen mi bylo trochu divné, že neustále chodil ven z chaloupky, protože mu někdo volal. Byl jsem ale unavený z dlouhé cesty, a proto jsem se brzo usnul.

Probudil mě hrozný křik. Myslel jsem, že už je ráno. Vzal jsem mobil, abych se podíval, kolik je hodin. Ukazoval 03:30. Kdo mě to probudil? Zahlédl jsem ve tmě muže v masce, který tahal staříka za vlasy a v druhé ruce držel nůž. Vedle něho stála žena, taky v masce. Vidím, jak muži z kapsy vylézají slimáky. Když zahlédl slimáka na své bundě, vyjekl strachem. Pustil vše, co držel. Přitáhl jsem staříka k sobě a sebral jsem mu nůž. Slimák mu zatím vlezl pod masku a on začal hulákat ještě více. Málem mi z toho praskly ušní bubínky. Bylo to nepříjemnější, než když někdo cvaká propiskami. Začal jsem se mu hlasitě smát, protože to vypadalo velmi vtipně. Musel se hodně bát slimáků, když tak ječel. Upadl. Strhnul si masku. Byl jsem zvědavý, kdo je. V blízkosti nebyly žádné lampy, ale stačil měsíční svit, abych mu viděl do obličej. Ta žena, co byla s ním, mezitím utekla a nestihl jsem ji zadržet. Byl jsem v šoku, když jsem zjistil, kdo to je. Věděl jsem, že to není žádný dobrák, klidně bych si tipl, že by staříka zabil. Možná vám už došlo, o kom mluvím. Ano, byl to ten nejpopulárnější kluk z naší školy Jackson.

Najednou se vrátila ta žena. Pomohla mu vstát a potom ... potom se políbili. Nemohl jsem uvěřit tomu, co vidím. Několikrát jsem si musel vrazit facku, ale bohužel, nebyl to žádný oční klam. Byla to LISA. Tak to byl důvod, proč se se mnou nemohla dále bavit. Jakmile skončil jejich romantický moment, otočila se na mně.

L: „Co tady děláš?“

G: „To bych se měl ptát já tebe. Jestli tě to ale zajímá, utekl jsem z domova a tento milý stařík mi dovolil u něj přespat.“ Lisa se najednou zatvářila hrozně rozzlobeně. Otočila se na Jacksona a začala hrozně křičet, že to snad bylo slyšet i na druhé straně zeměkoule.

L: „To jsi mi neřekl, že CHCEŠ ZABÍT GABRIELA!!!! Tohle jsme nedomluvili. Tys mi tvrdil, že se jdeš pomstít člověku, který zabil tvého dědu.“

J: „Tys mi fakt věřila? Nemohl jsem ti říct, co chystám, jinak bys se mnou nešla. Teď se mi klid z cesty nebo zabiju i tebe.“

Myslel jsem si, že mne Lisa nebude bránit. Přece mě nechala být. Loučil jsem se se životem a děkoval Bohu, že mi dal možnost žít. V tu chvíli se ozval její hlas. „Jestli chceš zabít jeho, tak jenom přes mojí mrtvolu.“

Šokovalo mě, co řekla. Nečekal jsem to. Nějakým zázrakem se mu v ruce objevila pistole. Zamířil jí na hlavu. Panikařím. Nechci, aby kvůli mně umřela.

L: „Stiskni to, tak stiskni!“

Podíval jsem se mu do očí. Nechtěl jí ublížit, v očích měl slzy. Zapomněl jsem dodat, že je známý jako lamač dívčích srdcí. Žádný vztah pro něj nebyl vážný. Nikdy k nim necítil opravdovou lásku. Proč? Kdysi vyznal lásku jedné dívce, ta ho ale odmítla. Zlomilo ho to, trvalo mu několik měsíců, než se zotavil. A zatvrdil. Teď ale začal vzlykat. Pistole mu vypadla z ruky. Zdálo se, že zasle-

chl houkání sirén. Než jsem se stačil vzpamatovat, měl Jackson spoutané ruce. Vše proběhlo tak rychle... Je pravda, že se mě pokusil zabít, ale nemyslím si, že si zasloužil tak přísný trest. Ještě než policisté odjeli, rozběhl jsem se k nim a poprosil je, jestli by ho nemohli propustit. Trvalo mě to sice dlouho, ale nakonec ho pustili. Jackson mi poděkoval, zeptal se mě, proč jsem to vůbec udělal, že si to nezaslouží. Od toho dne se z nás stali kamarádi, který nerozdělí ani smrt.

Liliana Bui

Co mi vadí na jednom člověku ze třídy

Kamarádím sice s ním, aby nic neřekl. Ale nesnáším ho. Opravdu nejvíc nenávídím na něm to, že se chová jako kdyby byl středem galaxie. On je nejlepší, on má nejlepší známky, on..., on..., on... a furt on.

Další věcí je to, že posiluje. Na tom by nebylo nic špatného, kdyby to ale pořád někomu necpal do hlavy. Stále dává najevo, jak je strašně silný, koukni se na mě, woow, já jsem super.

Taky mi přebral svojí stranu hlouposti všechny mé kamarády. Rozumějte mi, on mi přebere kamarády, a pak když mě začne provokovat a já mu nějak inteligentně odpovím, najednou se do mě oprou jeho (mí) kamarády a já se nemůžu nijak bránit, protože je to většinou 4 na jednoho.

Další věc, která mě strašně štve, je jeho neustálé mluvení o jeho holce jak ji má rád, a každému to cpe krkem, že má holku. Provokuje, jak to jde. O tom se ale bavít nebudeme.

A to by bylo asi vše, a pokud to čteš ty, na kterého teď (v tomhle článku) nadávám, tak buď se změň nebo si najdi někoho jiného na kom to budeš zkoušet.

Marek Stolarik

Blahopřání mé želvě

Toto je blahopřání je určené pro mou želvu. Dnes je jí totiž sto let. Je to už dlouhá cesta, kterou jsme spolu ušli, a bude to ještě delší, jestli vůbec budu mít tu šanci jít s ní dál.

Vím, že jsi želva a vy máte hodně dlouhý život. Je to určitě tím salátem, který ti dávám. Takže chci, abys mi poděkovala za ten zdravý salát od Greeny Green corp. (není sponzorováno). A doufám, že až mě přežiješ, a nejspíš mně určitě přežiješ, že na mě nezapomeneš.

Anebo ne. Teď mě napadlo, že vyhlásím soutěž, kdo přežije koho, a myslím, že to nakonec vyhraju. Jo, a nikdo nikoho nikdy nezabije. Jasný?

Také bych ti chtěl poděkovat za to, že jsi se mnou byla vždy, když jsem byl smutný, ale to se na druhou stranu vynuluje tím, že jsi mě kousala.

Protože nevím, co už mám dál říct, tak ti teď dám dárek. Je to hodně salátu. Klidně si ho všechn sněz nebo ho prodej na černém trhu. Mně to je jedno.

Oslava je u konce. Nebaví mě to tu, tak na mě už nemluv, já jdu domů.

Ladislav Sudek

Ruská krev

-8-

Dny plynuly jako voda. Já opustila hotel a nastěhovala jsem se do svého krásně zařízeného bytu, teda alespoň jeho půlky. Odemkla jsem dveře a vstoupila do téměř prázdné místnosti. Lehký světřík jsem si hodila na věšák hned vedle dveří a boty skopla pod něj. Malý nákup jsem položila na linku a začala potraviny uklízet do lednice a do skříněk nad hlavou.

Odběhla jsem do ložnice, kde jsem otevřela velkou skříň. Vytáhla jsem tepláky s tlčkem, udělala jsem si drdůlek a kolem hlavy jsem si zavázala červený šátek.

Dneska byl můj první den, kdy jsem měla uklízet barák. Vzala jsem tedy ze skřínky pod dřezem kýbl s mopem, který jsem si nedávno dokoupila a vylezla na chodbu. Vytřela jsem všechny patra i schody, když jsem byla v přízemí, paní Willsonová vyšla z bytu. Podívala se na mě a zářivě se usmála. Pozdravily jsme se a ona hned na to zalezla i s kočkou zpátky.

Úklid jsem měla rychle za sebou, takže jsem se vrhla na papíry, které jsem potřebovala do školy. Rozložila jsem si je na podlaze, ale sotva jsem s nimi začala, ozval se můj žaludek. Dneska jsem ještě neobědvala a to byly pomalu čtyři hodiny. Rozhodla jsem se jít za Beth do bistra. Zůstala jsem oblečená, tak jak jsem byla. Do kapsy jsem si strčila pár dolarů a z linky popadla klíče. Zamkla jsem byt i barák. Přeběhla jsem ulici a namířila si to k Beth do bistra. Zase bylo hezky, tady v L. A. je snad vždycky hezké počasí. Otevřela jsem dveře do bistra, které zacinkaly a oznámily tím příchod zákazníka.

„Ahoj! No to je dost, že si se objevila!“ zavolala na mě Beth. Zamávala jsem jí a sedla si do svého oblíbeného boxu. Beth ke mně hned přijela a hned mi do šálku nalila kávu.

„Něco si dáš?“ zeptala se.

„Jo. Ale dneska jen salát.“ kývla jsem na ni.

„Držíš dietu, nebo co? Blbeneš? Vždyť si kost a kůže.“ opřela se do mě. Rozesmála jsem se.

„Ne, jen mám chuť na salát.“ řekla jsem pravdivě, ale bylo v tom i trochu toho, že jsem nechtěla jen jíst jídla se spoustou oleje. Chtěla jsem si držet svou postavu.

„V pohodě.“ mávla rukou „Sis našla brigádu jako uklízečka, nebo co?“ mrkla na můj oděv s úsměvem.

„Ne, dneska jsem uklízela dům. Paní Willsonová má ráda pořádek.“ mrkla jsem na ni a usrkla z šálku. Beth chápavě přikývla a odjela do kuchyně, aby kuchařovi řekla mojí objednávku.

Pila jsem kávu a dívala se ven. Mé myšlenky jsem nechala volně plynout. Beth mi mezitím přinesla limonádu a já se myšlenkami vrátila zpátky do Ruska. Přemýšlela jsem, jaké to tam asi musí být. Jak tam teď žijí beze mě? Možná trošku se mi stýskalo, ale nechtělo se mi vracet. Raději jsem se zaměřila na to, co nařukla Beth. Měla bych si najít brigádu. Hodily by se mi peníze, ale netušila jsem, kde tady mám sehnat pořádnou brigádu. Co tě trápí?“ zeptala se Beth opatrně, když pokládala talíř se salátem přede mě. Pokrčila jsem rameny. „Měla bych si najít brigádu, ale vůbec nevím kde.“ řekla jsem jí pravdu. Beth byla úžasná osobnost a já věděla, že se jí můžu svěřit s čímkoliv a ona mě pochopí.

„Tak začni pracovat tady.“ navrhla naprosto klidně a sedla si naproti mně.

„Cože?“ nevěděla jsem, jestli jsem rozuměla dobře, a že si nedělá srandu. Nechtěla jsem věřit, že by to bylo až tak jednoduché.

„Slyšela si mě dobře. Můžeš pracovat tady. Šéf tě určitě rád přijme.“ usmála se.

„Fakt?“ byla jsem z toho stále překvapená, ale můj pohled se zastavil na jejích nohou, které měla vystrčené od stolu, protože

protože se s velkou sukní a kolečky na nohou pod stůl nevešla.

„Ale já neumím bruslit.“ zakroutila jsem hlavou a to pro mě padla tahle nabídka.

„Na těch se ani učit nemusíš. Šéf říkal, že už se s nimi nemusí jezdit, protože už to není v módě.“ mávla rukou.

„Tak mám jít za ním se pozeptat?“ podívala se s očekáváním v očích na mě. Jemně jsem přikývla. Beth se v mžiku zvedla a odjela někam do chodbičky za roh. Byla na mě tak hodná a já byla neskutečně ráda, že jsem ji potkala.

„Natasho!“ Bethynin hlas se rozezněl celým lokálem. Sama pro sebe jsem se zasmála a cupitala za ní. Zašla jsem jako ona za roh, kde byly dveře s nápisem Boss. Pro jistotu jsem zaklepała a pak vešla opatrně dovnitř. Za dveřmi byl velký stůl, za kterým seděl malý tlustý vrásčitý chlap. Všude byla spousta papírů a Beth musela sedět jemu na stole, protože se už v tak stísněné místnosti nedalo ani hnout.

Vrásčitý chlap si mě prohlédl. I přes vrásky na něm bylo něco pěkného, okolo koutků měl vrásky od neustálého úsměvu. Ten muž sršel radostí a vypadal neskutečně mile.

„Jo. Beru tě. Beth ti dá už novou uniformu a kolečkové brusle nemusíš nosit. Dohodneš se na pracovní době s Beth.“ řekl přesto suše. Než mi všechno došlo a všechno si v hlavě spojila k sobě, Beth mě chytila za ruku a vedla mě ven z kanceláře.

„Tak děkuju!“ zavolala jsem opožděně. Doufala jsem, že to uslyšel, nechtěla jsem u něj hned vypadat, že jsem nezdvořilá.

-9-

Týden byl pryč. Čas mi protékal mezi prsty, ale já ničeho nelitovala. Všechno jsem stíhala a měla krásně našlápnuté. Všechno mi vycházelo. Stála jsem v koupelně a líčila se. Bylo brzo ráno. Milovala jsem pohled na město se sluncem v pozadí.

Dnes mi to muselo slyšet. První den v nové škole jsem se hlavně nesměla ztrapnit. Nalíčila jsme se decentně a došla ke skříni. Vytáhla jsem černou značkovou sukní a k ní si vzala bílou halenku, kterou jsem si do ní zastrčila. Do velké kabelky jsme si hodila pár sešitů a propisek. Na lince jsem našla mobil, párkrát jsem na sebe stříkla voňavku a obula si své oblíbené černé polobotky.

Zamkla jsme byt a seběhla schody dolů. Když jsem stála venku, zhluboka jsem se nadechla a vydala jsem se směrem k mé nové škole. Cestou jsem se zastavila u Beth v restauraci a vzala si s sebou kafe s cupcakem.

„Hodně štěstí!“ zavolala na mě Beth a zvedla ruce v pěst. Držela mi palce. Usmála jsem se a přikývla. Dodalo mi to odvahy. Trošku jsem se bála, ale šla jsem si za svým cílem a tohle byl jen malý krůček v tom, čeho jsem chtěla v životě dosáhnout.

Prošla jsem velkými dveřmi a ocitla se v dlouhé chodbě lemované skříňkami se spoustou odboček. Byla tam hromada lidí, že jsem ani neviděla na druhý konec. Bylo tady víc lidí, než venku a já se poprvé trochu zalekla. Studenti se opírali o červené skříňky. Připadala jsem si

jako ve včelím úlu. První mé kroky vedly do ředitelny. Našla jsem ji po chvilce hledání, zaklepala jsem a čekala, než se ozve dále. Ředitel byl moc fajn. Byl to vysoký muž, který vzbuzoval respekt. Vypadal spíš jako vyhazovač z klubu, než jako ředitel, ale všechno mi s radostí vysvětlil a předal mi všechny informace. Odcházela jsem od něj s úsměvem, ale úsměv mě hned přešel, když jsem nemohla najít

Všude to bylo stejné. Dlouhé chodby a všude okolo mě skříňky a dveře do učeben. Ale ani jedna s mým číslem. Běhala jsem po chodbách sem a tam, proplétala se mezi lidmi, až jsem ani netušila, kde jsem. Ztratila jsem se hned první den. Měla jsem pouhý kousíček od toho, abych začala panikařit. Hodiny ukazovaly, že za sedm minut začne hodina a já ani nevěděla, kde jsem. Frustrovaně jsem si prohrábla vlasy.

(„Do háje!“) ucedila jsem ve svém rodném jazyce. U jednoho jsem, ale nezůstala. Začala jsem si mumlat pro sebe v ruštině a neuvědomovala si, že na mě všichni divně zírají. Hned jsem zaslechla ty drby, že jsem tajný agent.

Byla jsem vážně ztracená. Vůbec jsem se tady nedokázala vyznat a už jsem ani nevěděla, kde byl začátek. Všimla jsem si jedné holky, která hledala něco ve skřínce. Byla sama a tím jsem z ní měla možná pocit, že by mi mohla pomoci. Hnědě vlasy měla svázané do copu. Zaklepala jsem jí na rameno a trochu si odkašlala.

Otočila se na mě a zabodla do mě své tmavé oči.

„Promiň, ale jsem tu nová a jaksi se tu nedokážu vyznat. Mohla bys mi prosím poradit, kde najdu skříňku 785?“ zeptala jsem se a doufala, že mi pomůže. Sjela si mě pohledem. Nevypadala zrovna dvakrát přátelsky, ale to byla poslední věc, kterou bych řešila. Byla o kousek menší než já, ale přišlo mi, že bychom mohly být stejně staré.

„Jdi rovně a támhle jak je ta parta tří emoušů, tak za nimi.“ Její hlas měl v sobě dávku jedovatosti. Podívala jsem se směrem, kterým ukazovala. Hned jsem zahlédla dva kluky, kteří měli delší černé vlasy do obličeje a dívky, která měla opravdu dlouhé černé vlasy až pod zadek. Všichni byli silně nalíčení a oblečení pouze v černé.

Poděkovala jsem a mile se usmála. Vyšla jsem se směrem k partičce. Tenhle drsný styl se mi dvakrát nelíbil, ale neřešila jsem to, protože každému se líbí něco jiného, a když se v tom cítí pohodlně, tak ať si to klidně nosí.

Objevila jsem na parkovišti před školou. Bylo tam dost lidí, ale to mě nevyděsilo. Pozvedla jsem hlavu, narovnal se a kráčela vpřed. Všimla jsem si partiček lidí. Někteří se opírali o auta, z kterých se linula hlasitá hudba, a hulákali něco na sebe. Jiní stáli u stromu a tajně kouřili. Procházela jsem kolem lidí na schodech, kteří jen tak seděli a kecali ještě před tím, než se rozezní zvonek a naženou nás všechny do tříd.

Kousek za nimi jsem měla skříňku. Všimla jsem si, jak se na mě všichni tři pohrdavě podívali. Dělal jsem, že jsem si toho nevšimla, ale nerozuměla jsem tomu. Všichni se tu na mě tak zvláště dívali a já se snažila uklidňovat tím, že jsem tam byla prostě nová a zítra to bude jiné. Začínala jsem být nervózní. Ruce se mi trásl a já do skříňky uklízela několik sešitů. Zavřela jsem oči, zhluboka jsem se nadechla a prohrábla si znovu vlasy. Nějakým způsobem mě to vždycky uklidňovalo. Najednou jsem, ale za sebou uslyšela klapání podpatků, které se zastavily za mými zády. Na sucho jsem polkla, a přesto jsem dělala, že se mě to netýká. Ani jsem si nebyla jistá, jestli se zastavili kvůli mně.

„Ahoj.“ ozvalo se za mými zády dívčí hlas.

„Třeba ti nerozumí. Musíš rusky.“ ozvala se hned po ní druhá a já se konečně otočila s velkým úsměvem.

„Rozumím anglicky, jen jsem nevěděla, že je to na mě.“ přiznala jsem a nenápadně si je prohlédla.

„Aha. Já jsem Carol. Před chvílí si se bavila s naší

kamarádkou Melissou. Nevěděla jsem, že k nám má přijít někdo nový, a to já vím vždycky všechno, natož Ruska.“ při slovu Ruska si mě s pozvednutým obočím sjela pohledem. Byla to blondýnka s ofinkou, vysoká jako já v modrém krátkém tílku a stejně modrých kraťáskách.

„Natasha.“ natáhla jsem k ní ruku s úsměvem. Na tyhle typy se musí jediň s úsměvem. Nechtěla jsem si to u nich hned rozházet. S falešným úsměvem mou ruku přijala. Nechápal jsem to. Co jí na mně vádí? Hned jsem poznala, že přede mnou stojí samotná královna školy a hned za ní, z každé strany, stojí její dvě nejlepší kamarádky. První její kamarádka měla také blonděné vlasy, ale kratší než Carol. Ve vlasech měla červenou čelenku a na sobě měla červenou upnutou mini sukni a k tomu proužkované bíločervené tričko. Byla hezky opálená. Druhá měla delší tmavé až černé vlasy taky s ofinkou, oproti blondýnkám měla malé oči, ale vyzářovalo z ní něco zvláštního, jaká si síla. Na sobě měla rozevláté jemně růžové šaty s květy. Všechny byly moc krásné, ale taky jsem si všimla nosů nahoru.

Do jaké chodíš třídy?“ zeptala se znovu Carol. „Třetí A.“ odpověděla jsem.

„No to je skvělý. Tam taky chodíme.“ vykřikla překvapeně druhá blondýnka. Její hlas byl snad o dvě oktávy výš, než je vůbec možné. Překvapeně z její reakce jsem přikývla.

„Nechceš tady provést? A tohle je Kristy.“ ukázala na blondýnku vedle ní, „a tohle je Samantha.“ představila mi i tmavovlásku.

„Sam.“ opravila ji. Carol protočila očima, ale nic neřekla.

„Klidně. Alespoň mě zavedete ke třídě, protože já jsem se tu už ztratila.“ přehodila jsem si přes rameno kabelku. Zaklapla jsem skříňku a Carol se od srdce usmála.

„Hele povím ti jednu podstatnou věc. My tři držíme celou školu, kluci se o nás perou. Ty jsi dost hezká a my bychom byly moc rády, kdyby ses přidala k nám do party.“

Carol mě zmáčkla mezi sebe a Kristy a procházela se mnou dlouhou chodbu. Cestou zdravila kluky, kteří ji přímo svlékali pohledem. Nechtěla jsem být další blondýnkou v už tak z většiny blonděném gangu. Tohle se mi opravdu hnusilo. Nechtěla jsem, aby mě kluci svlékali pohledem jako ji. Já mřila výš, chtěla jsem něco dokázat a něco znamenat. Chtěla jsem být známou novinářkou. Nechtěla jsem, aby si mě lidi pamatovali jako tu holku, která spala s každým.

„Taky by si se mohla přidat k roztleskávačkám. Rozumíš mi?“ křikla s chichotáním Kristy. Přišla mi taková zvláštní, taková hloupá, sice vypadala hezky a postavu ženy měla, ale chováním a vyjadřováním byla jako tříleté dítě. V hlavě neměla absolutně nic. Muselo se jí nechat, že mě zatím pokaždé donutila ke smíchu, protože tak prdlého člověka jsem ještě nepotkala. Za to u Sam jsem si nevěděla, co si myslet.

Hele holky, jsou to samé dobré nabídky, ale dáte mi čas si to promyslet, že jo?“ otočila jsem se na ně s prosbou v očích. Holky se nejdřív podívaly na sebe, ale nakonec společně přikývly.

„Dobře. Naše třída jsou ty poslední dveře v týhle chodbě vpravo. My už musíme, protože si potřebujeme ještě něco zařídit.“ řekla Carol a vydaly se chodbou ke třídě.

Do jaké chodíš třídy?“ zeptala se znovu Carol. „Třetí A.“ odpověděla jsem.

„No to je skvělý. Tam taky chodíme.“ vykřikla překvapeně druhá blondýnka. Její hlas byl snad o dvě oktávy výš, než je vůbec možné. Překvapeně z její reakce jsem přikývla.

Nechceš tady provést? A tohle je Kristy.“ ukázala na blondýnku vedle ní, „a tohle je Samantha.“ představila mi i

tmavovlásku.

„Sam.“ opravila ji. Carol protočila očima, ale nic neřekla.

„Klidně. Alespoň mě zavedete ke třídě, protože já jsem se tu už ztratila.“ přehodila jsem si přes rameno kabelku. Zaklapla jsem skříňku a Carol se od srdce usmála.

„Hele povím ti jednu podstatnou věc. My tři držíme celou školu, kluci se o nás perou. Ty jsi dost hezká a my bychom byly moc rády, kdyby ses přidala k nám do party.“ Carol mě zmáčkla mezi sebe a Kristy a procházela se mnou dlouhou chodbu. Cestou zdravila kluky, kteří ji přímo svlékali pohledem. Nechtěla jsem být další blondýnkou v už tak z většiny blondatém gangu. Tohle se mi opravdu hnusilo. Nechtěla jsem, aby mě kluci svlékali pohledem jako ji. Já mířila výš, chtěla jsem něco dokázat a něco znamenat. Chtěla jsem být známou novinářkou. Nechtěla jsem, aby si mě lidi pamatovali jako tu holku, která spala s každým.

„Taky by si se mohla přidat k roztleskávačkám. Rozumíš mi?“ křikla s chichotáním Kristy. Přišla mi taková zvláštní, taková hloupá, sice vypadala hezky a postavu ženy měla, ale chováním a vyjadřováním byla jako tříleté dítě. V hlavě neměla absolutně nic. Muselo se jí nechat, že mě zatím pokaždé donutila ke smíchu, protože tak prdlého člověka jsem ještě nepotkala. Za to u Sam jsem si nevěděla, co si myslet.

„Hele holky, jsou to samé dobré nabídky, ale dáte mi čas si to promyslet, že jo?“ otočila jsem se na ně s prosbou v očích. Holky se nejdřív podívaly na sebe, ale nakonec společně přikývly.

„Dobře. Naše třída jsou ty poslední dveře v týhle chodbě vpravo. My už musíme, protože si potřebujeme ještě něco zařídit.“ řekla Carol a vydaly se chodbou ke třídě.

-10-

Nevěděla jsem, co dělat. Stála jsem na chodbě, kde bylo ještě hodně lidí, a přemýšlela nad sebou. Potřebovala bych tady ve škole někoho, s kým bych se mohla bavit. Holky byly ve škole oblíbené a něco tu znamenaly. S nimi bych měla přístup kamkoliv a dostala bych se dál a snáz. Nemohlo mi přeci v ničem ublížit přátelstí se s nimi.

„Ale, ale, ale... Copak to tu máme za krásku?“ chytl mě kolem pasu nějaký kluk. Další pako v řadě. Hned se mi před očima mihla vzpomínka na Joa. Opravdu jsem pochybovala, že existuje nějaký normální kluk v mém věku.

„Dej ty pracky pryč.“ odstrčila jsem ho.

„Cizinka. Tak to se mi líbí, čím dál tím víc. Co děláš po škole?“ zeptal se a začal mě tlačit na skříňky.

„Nech mě být.“ procedila jsem skrz zuby.

„Vzal bych tě k sobě domů. Tohle oblečení by bylo opravdu nádherné vedle mé postele.“ řekl slizce a mě se chtělo zvracet. Zaryl do mě své čokoládové oči.

„No jasně. Velký kecý, ale malej penis.“ odsekla jsem a odstrčila jsem ho od sebe. Kolem se všichni začali smát.

„Co si o sobě myslíš? Jen počkej, budeš se přede mnou ještě plazit. Rusko!“ křičelo za mnou jeho zraněné ego.

„(Do svidaniya, kreténe!)“ zvedla jsem prostředníček a vítězně kráčela ke třídě. Všichni se na mě otáčeli s otevřenou pusou. Neřešila jsem je. Nevěděla jsem, co to bylo za kluka, ale bylo mi to srdečně jedno. Našla jsem svou třídu. Sedla jsem si do volné lavice ve třetí řadě od zadu u oken. Vyndala jsem si sešit a propisku.

Bylo mi nanic. Byla jsem tak zklamaná ze své generace. Podepřela jsem si hlavu a dívala se oknem ven. Bylo vidět na školní park. Přemýšlela jsem nad muži, které jsem zatím v Americe potkala. Byla to slabota.

„No to si děláš srandu, kotě! Říkal jsem, že se ještě potkáme, ale že kvůli mně nastoupíš i na mou školu jsem opravdu nečekal.“ ozval se třídou mě velmi povědomý hlas. Vytřeštila jsem oči. To si opravdu dělal ze mě ten nahoře srandu. Zvedla jsem hlavu a podívala se na dotyčného. To fakt nemohla být pravda. Kráčel si to ke mně mezi lavicemi. On.

Sklopila jsem pohled a levou rukou jsem si zajela do vlasů. Tohle nebylo možné. Bylo to jako noční můra. Neměla jsem se kam schovat. Jediné mé vysvobození by bylo vyskočit z okna.

„Ty si opravdu přišla na tuhle školu kvůli mně?“ stál už přímo u mě a v jeho hlase byl znát smích. Cítila jsem v hrudi tlak. Nemohla jsem dýchat, přesto jsem se dokázala ovládnout a přestat panikařit. Podívala jsem se na něj s pozvednutým obočím.

„No jasně. Dlouho jsem tě neviděla a strašně se mi po tvém malém mozečku stýskalo.“ přikývla jsem. On se ještě víc poušmál a skousl si spodní ret. Vzal židli a položil si jí před mou lavici. Chtěl něco říct, ale někdo mu do toho skočil.

„Hej, Joe! Proč se tady zahazuješ s Ruskou? Volá si tě Zoe. Tahle...“ sjel mě pohrdavě pohledem ten kluk z chodby. Pozvedla jsem obočí a čekala jsem, co z něj chytrého vypadne. měla by táhnout tam, odkud přišla. Špína.“ kdyby mohl, tak by na mě i plivnul. Naštěstí mu to jeho vlastní důstojnost nedovolila.

„Špína?“ zopakovala jsem po něm, protože jsem nechtěla věřit, že někdo může říct něco tak nechutného. Zvedla jsem se ze židle a rukama se chytila lavice, abych mu jednu nevrázila.

„Slyšela si dobře. Nikdo tady není zvědavý na Rusku, která si o sobě myslí, že je něco víc než my. Táhni zpátky!“ pustil se do mě, ale mně byl jen k smíchu.

„Wow. Tak teď si mi to nandal. Mluví z tebe jen zraněné ego, že jsem ti nedala, a že jsem řekla pravdu. Co? Protože jinak by tě to tak nežralo.“ byl opravdu ubohý a k smíchu.

„Co si to ke mně dovoluješ? Víš, kdo já jsem? Já jsem kapitánem fotbalového týmu! Tahle celá škola mi patří a všichni mě tady poslouchají!“ rozkřikl se a jeho opálená pleť se změnila na rudou. Měla jsem co dělat, abych nevybouchla smíchy a jednu mu nevrázila. Joe to celé jen tiše a překvapeně pozoroval, jako zbytek třídy.

„Tak jo Georgi, už půjdeme.“ vzal ho kolem ramen Joe. Zachránil ho přede mnou, viděl, jak mi cuká ruka. Začala jsem mu rusky nadávat a se smíchem si sedla zpátky na židli.

„My se ještě uvidíme, kotě!“ zavolal na mě Joe ode dveří s úsměvem, že se mu tvořily roztomilé d'olíčky. Povzdechla jsem si, když jsem si všimla, že se na mě každý dívá.

Holky naštěstí u toho nebyly. Ve třídě se objevil těsně před tím, než zazvonilo na hodinu. První hodina probíhala celkem v pohodě. Během ní se dostavil do třídy i Joe s Georgem, nebo jak se to pako jmenuje. George mě propaloval pohledem snad celý den. Zapisovala jsem si důležité věci z hodin a nakonec den ubíhal rychle.

Ocitla jsem se v jídelně. Procházela jsem a ze všech koutů jsem slyšela řeči. Všichni se na mě dívali a něco si šuškali. Někteří se ani nesnažili šeptat a řvali na mě, ať se vrátím do Ruska. Křičeli na mě: špione, špíno. Přesně jako George Nechápal jsem to, co do všech vjelo. Nikdo z nich mě neznal, nic o mně nevěděli, viděli mě poprvé a už mi hned nadávali.

Rozhlédla jsem se po jídelně s tácem v ruce, kde jsem měla vyskládané jídlo. Jídelna byla plná velkých stolů. U každého někdo seděl a zase to bylo rozdělené podle partiček. Proplétala jsem se kolem stolů a zachytávala samé otrávené a pohrdavé obličejky, které mě přesvědčily, že tam si tedy nesednu.

Bylo mi hrozně. Na hrudi jsem cítila tíhu a v očích mě trošku páliło. Byla jsem až moc hrdá na to, abych se rozbrečela a někam utekla. Nechtěla jsem dopustit, aby vyhrál, aby kdokoli viděl mou slabou stránku.

U stolu nějakých frajírků, nejspíš fotbalistů, protože tam seděl George i Joe, mi někdo z nich podkopl nohu. Zakymácela jsem se a svůj obličej jsem pomalu viděla rozplácly na zemi, ale ustála jsem to. Podívala jsem se na ně vražedně.

„Kretění.“ řekla jsem si spíš pro sebe. Zastavila jsem se až u stolku lidí s emo stylem, vedle kterých mám skříňku. Kluk s ofinkou přes pravé oko, tmavým líčením a piercingem v obočí mě sjel pohledem.

„Sorry, ale nemáme tady místo pro někoho jako si ty. Měla by si jít spíše za svými. Za bandou stejně vypatlaných blondýnek, protože tam ty patříš.“ obul se do mě a já tam zůstala stát s otevřenou pusou. Měla jsem slzy na krajíčku, ale nehodlala jsem se tady rozbrečet. Od fotbalistů z vedlejšího stolu se ozval hukot a pískot. Radovali se z toho, jak mi to tenhle emouš nandal.

„Dobře. Díky za radu.“ mé pocity se najednou smrskly do obrovské koule vzteku.

„Natasho! Tady jsme!“ volaly na mě najednou holky, ale ty už jsem neposlouchala. Práskla jsem tácem v okénku, kam se odnášelo jídlo a odešla pryč. Ve skřínce jsem si vzala všechny své věci. Silně jsem ji zabouchla a namířila si to ven. Naštěstí mi už skončila škola. Seběhla jsem schody a prohrábla si vlasy. Několik lidí už bylo venku u svých aut.

Neřešili mě. Konečně mě někdo neřešil. Měla jsem toho dost. Opravdu jsem byla na pokraji sil.

Podívala jsem se na své ruce. Prsty se mi chvěly. Cítíla jsem, že to na mě každou chvilku padne, už to nevydržím a rozbrečím se. Vzhlédla jsem k nebi a snažila se uklidnit...

-11-

Pomalými kroky jsem se šourala po chodníku a odkopávala každý kamínek. Bylo zase horko, ale líbilo se mi to. Zaposlouchala jsem se do zvuků města a nechala se unášet myšlenkami. Možná bude nejlepší, když se ke Carol, Sam a Kristy přidám. Nic mi to nemohlo udělat, stejně už si mě celá škola k nim zaškatulkovala.

„Kotě, nasedni.“ ozval se z ničeho nic vedle mě Joe. Otočila jsem hlavu na stranu a uviděla, jak Joe ve svém černém autě bez střechy jede po silnici krokem, aby na mě mohl mluvit. Otočila jsem hlavu zpátky před sebe a dělala, že jsem neslyšela.

„Ale notak kotě, svezu tě.“ usmál se.

„Nechci.“ řekla jsem suše.

„To tě sem mám posadit násilím?“ zeptal se, ale byla to spíš taková řečnická otázka.

„Čemu nerozumíš na tom, že NECHCI?“ zdůraznila jsem a už ze školy jsem toho měla dost a na jeho balící kecy jsem opravdu náladu neměla.

„Prostě tohle slovo neznám. Tak nasedni, prosím.“ usmál se znovu. Měl tak upřímný úsměv. Zastavila jsem a otočila se čelem k němu. On taky zastavil se svým autem.

„Ty toho prostě nenecháš, dokud nenednu.“ prokoukla jsem ho. Bylo mi jasné, že by mě takhle stopoval až domů.

„Chytrá holka, tak pojď.“ přikývl, natáhl se přes sedačku, aby mi pootevřel dveře. Povzdechla jsem si, ale do jeho auta nasedla.

„Ne že mě odvezeš někam do lesa, kde mě znásilníš.“ pohrozila jsem mu.

„To je dobrý nápad. Díky za inspiraci, ale tohle jsem opravdu zatím neměl v plánu.“ mrkl na mě.

„Zatím?“ zopakovala jsem po něm nevěřičně. „Jsi fakt

hlavu, abych se na něj už nemusela dívat...“ „Kam to bude?“ zeptal se, kam chci odvést.

„K Beth do bistra.“ odpověděla jsem a pohrávala si pramínky vlasů.

„Nechceš, abych věděl, kde bydlíš. To je chytrý, ale já se to stejně brzo dozvím.“ řekl a věnoval se cestě. Pohodila jsem rameny, bylo mi to srdečně jedno.

„V tý škole si mě docela překvapila.“ mluvil jako tatar a to byl Američan. Já už chtěla mlátit hlavou o palubní desku.

„Nech to prosím bejt. Já-já to nechci řešit. Víš, co tady mi už zastav. Bistro je hned za rohem. Zastav.“ potřebovala jsem vypadnout. Joe překvapeně zastavil a já ihned vystoupila.

„Promiň.“ snažil se to ještě zachránit, ale já už to nedávala.

„Moc díky, za svezení.“ přemohla jsem se k úsměvu a pak už jsem se rychlým krokem vydala do bistra.

„Ahoj Zlato!“ houkla na mě Beth už v nové uniformě bez kolečkových bruslí, ve které jí to opravdu slušelo. Namířila jsem si to rovnou dozadu do šatny. Odemkla jsem si skříňku a chtěla si do ní dát svou kabelku. Mé rozklepané ruce zaviniły to, že mi spadla a celý obsah se rozsypal po zemi.

„(Sakra!)“ křikla jsem a sesunula se k zemi. Dnešek byl hrozný a já měla všeho plné zuby. Opřela jsem se o skříňku a hlavu složila ke kolenům. Co jsem komu udělala? Nechtěla jsem, proč byli na mě tam všichni tak hnusní. Jen protože jsem George odmítla? Vždyť celá Amerika je plná přistěhovalců. Kde jsou ta slova, že Američanem může být každý? Nikdo z nich není čistý Američan, to není nikdo, až na indiány. Ke všem jsem se tam chovala mile, a ať jsem hledala důvod, jak jsem chtěla, žádný jsem nenašla. Ani jsem si neuvědomila, že mi po tváři stékají slzy.

„Natasho? Děje se něco?“ otevřela dveře Beth a díky tomu do tmavé místnůstky vniklo trochu světla. Zvedla jsem hlavu a hned zakroutila hlavou. Utřela jsem si slzy a zvedla se ze země.

„Co se stalo?“ zeptala se se starostí v hlase, přistoupila ke mně a objala mě. Objetí jsem jí opětovala.

„Ale nic. Jen jsem si asi nikomu nesesdla.“ popotáhla jsem a pokusila jsem se o úsměv, který mi dvakrát nevyšel.

„Neboj, to se podá. Oni si na tebe brzy zvyknou a až zjistí, jaká jsi, tak se za tebou budou ještě plazit.“ ořela mi slzy a na rtech měla konejšivý úsměv. Chtěla jsem jejím slovům věřit.

„Snad, ale mně je to jedno. Půjdu si hezky za svým a na nikoho se nebudu ohlížet.“ rozhodla jsem se a myslela to smrtelně vážně. Možná se přidám k partičce populárních holek, ale ani ty mi nebudou řídit život. Nenechám ty nadřazený prasata na mě hrbat.

„Dobře.“ pousmála se a pak odešla. Posbírala jsem si věci a celou kabelku si dala do skříňky. Vytáhla jsem na ramínku svůj kostýmek. Byly to krátké růžové šatičky se zvonovou sukní, bílým límečkem a bílou zástěrkou. Převlékla jsem se a své oblečení jsem si místo kostýmku pověsila na ramínko. Vlasy jsem si svázala do culíku a byla jsem připravená. Upravila jsem si rozteklý make-up a šla na plac. U pultu jsem si vzala balíček papírků a propisku, abych mohla psát objednávky. Doufala jsme, že prací přijdu na jiné myšlenky.

Začala jsem obcházet pár stolů a zapisovala si všechno, co si zákazníci přáli.

„Henry! Jeden Bacon Sandwich a jedny waffle s čokoládou.“ zavolala jsem okénkem do kuchyně na kuchaře. Byl to úžasný člověk. Kulatý chlapík, s věčným úsměvem na rtech. „Jasně! Hned to bude, princezno!“ zavolal nazpátek. Nad jeho přezdívkou jsem se musela usmát.

Tady v restauraci jsem se cítila opravdu dobře. Měli mě tu rádi a já bych pro ně udělala všechno jako oni pro mě...

Pokračování po prázdninách

Z poetické dílny Lenky Duongové

Vidíš ty hvězdy?

Jak plavou na noční obloze a jedna září více než ta druhá?

Je to chvilka, kdy by ses měla zastavit

Nadechni se nekonečna a klidu

Víš, že tu chceš zůstat hodiny a hodiny

Avšak upřený pohled neznámého tě stále pronásleduje

Proto se schováš v okamžiku, kdy se měsíc objeví

Necháš se obklopit oblohou a čekáš, kdy se znovu zamiluješ do života

Bojíš se upadnout do spánku

Zároveň nechceš nic jiného

Ale ty víš, že on za tebou dojde i v tom nejhlubším spánku

Kdykoliv zavřeš oči, vidíš jeho

Jen nemáš odvalu je otevřít, ze strachu, že tam bude taky

Avšak z jakého důvodu se ho nebojíš, jen tehdy, když máš strach sama ze sebe?

Objímá tě, když je tma a jsi sama.

Proto víš...

Že špatné dny jsou dny, kdy je vedle tebe

A dobré dny ti připomínají jeho v dálce

S očima upřenýma na tebe

Louka

Všude jsou květiny, přičemž chladný vánek obklopuje celé mé tělo a říká mi, jak krásné to je, být volná.

Tancovat bezmyšlenkovitě, bez půvabu a beze snahy.

Myslet bez bolesti a bez následků.

Ramena mi spadnou dolů a konečně se zastavím.

Paprsky slunce se odrážejí od mé pleti a zanechávají po sobě příjemný dotyk.

Svět se na malou chvíli přestane tak točit a mžitky před očima mi po dlouhé době zmizí.

Jasně, čisté nebe se rázem vymění s noční barvou oceánu.

Skryté hvězdy znamenají odhalí veškeré myšlenky.

Víčka pomalu padají a mé tělo povoluje pouhé dýchání.

Hlas mé matky mě volá zpět, ale jediné co slyším, je zvuk ticha, který mě doprovází. Dech se mi zpomaluje a čelist se uvolní ze sevření.

S každým výdechem odchází veškeré mé myšlenky, jež mě táhnou dolů

Mezi oceněnými v soutěži LITERÁRNÍ VYSOČINA 2019 je Lenka dívka v pruhovaných kalhotách.

Položím se na záda a zelený, travnatý porost plný květin mě sevře do objetí.

Do ucha se mi vkrádá šepot kolébky.

Celá krajina se zatočí a tělo propouští mou duši.

Tvrdě spadnu z výšky a náhle otevřu své oči.

Dívám se soustředěně do prázdna a vidím vše, co potřebuji vědět.

Nemohu kontrolovat nic a vím, že tohle je vše, co je důležité.

Tohle je mé šťastné místo.

A nepřeju si nic jiného než tu zůstat do svého posledního dechu.

Nezapomeňte jim říct svůj příběh

Nevynechejte ani jediný detail

Povězte jim o pádu nebe

O plicích plněných vodou

O srdci z umělého skla

O myšlenkách na pospas uhoření

Převyprávějte jim svojí knihu ve své vlastní kostře

Nechte tam své staré jizvy

Ať děti vašich dětí neumrou s růží malého prince v sobě

Spáchají-li oni vraždu, krev zůstane na vašich dlaních

Učíte je, že nebe má zůstat světlé a peklo temné

Avšak vy sami jste podpalovali svět a říkáte, že patříte ke světlu

Připomeňte jim, že pokud žijí, tak nikdy neumrou

Pokud jsou ale jen naživu, jejich otisky odchází s nimi

Ukažte jim svá díla

Od těch tvořenými voskovkami

Až po ty akrylové malby

Ukažte jim veškerá svá díla

Nepřekrývejte černou barvu bílou

Nepolykejte víno, jen abyste vydali ven jed

Protože nakonec diamant vyzařující světlo

na všechny strany,

pochází ze stejného místa jako pouhý grafit

